

Glasilo za salezijansko družino

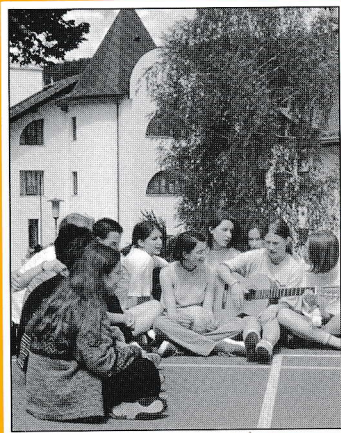
Salezijanski vestnik

leto 1997
števila

4

DOBRODELNI KONCERTI **MLADI SOTRUDNIKI**
500 LET ŠENTRUPERTA **MISIJONSKI JUBILEJI**
DNEVI ZBRANOSTI ZA MLADE **DOM SREČANJ**
NUNCIJ O MARIJI **SALEZIJANCI V CERKNICI**

Animatorji Doma srečanj v Želimljem

SALEZIJANSKI VESTNIK 4/97
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za
kulturo Salezijanski vestnik šteje med
publikacije, za katere se plačuje 5%
davek od prometa proizvodov. Št.: 415-
107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta 1904.
Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19
jezikih (letna naklada je preko 10
milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez
med člani salezijanske družine. Izhaja
šestkrat letno. Obvešča o življenju
salezijanske družine doma in po svetu
ter posreduje don Boskovo vzgojno
izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi, torej zastonj.
Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Urednik vam

Šolsko leto se je izteklo. Šolarji, gimnazijci in študentje bodo svobodneje zadihali; tudi njihovi učitelji, profesorji in vzgojitelji. Vsem voščimo prijetne in koristno preživete počitniške dni. Don Bosko bi nam svetoval: Varujte se brezdolja! Zdaj bo gotovo veliko priložnosti za to, da storimo, kar imamo radi. Sprememba dejavnosti bo prijetno telesno in duhovno poživilo. Počitnice niso brezglava uporaba moči, marveč nabiranje moči za naprej. Pred vsemi nami so številne naloge.

Mnogi se boste imeli priložnost tudi duhovno okrepiti in obogatiti na ustreznih duhovnih srečanjih. Ponudb je veliko. Treba je le malo poguma in se odločiti za kak program. Tisti, ki to že poznate, povabite mlade, ki s tem še morda niso seznanjeni.

Tudi ta številka Vestnika vas bo seznanila z mnogimi dejavnostmi, ki so potekale po salezijanskem svetu. Naj nam bodo vsem v spodbudo, da pri raznih programih tako vzorno sodelujejo mladi in odrasli. Seveda, poiščite najprej svojo najljubšo stran; s tiste strani pa naprej in nazaj.

Ponovno prosim: sporočite nam, če je vaš naslov drugačen, kakor je izpisan na tej pošiljki, ki ste jo dobili. Mnoge ulice so ukinjene, kot npr. Titova v Ljubljani. Kako naj poštarji sedaj vedo, katera številka na sedanji Dunajski ustreza nekdanji Titovi 231! Mnogi kraji so dobili ulice, pomeni, da ni več moč pisati samo Bakovci 100, ampak je treba napisati npr.: Bakovci, Zvezna 13. Tako so dobili ulice mnogokje: Gorenja vas, Odranci, Črenšovci... Vestniki pa potem prihajajo nazaj, ne da bi našli tistega, ki ga čaka, pa ga ne dočaka. Nekateri naslovi so tudi brez številke naselja ali brez številke ulice. Tudi te nam sporočite. Hvala za vašo prijaznost, tako bo poštarjem lažje, vsi naročniki pa boste dobili svoj izvod Vestnika.

Še naprej pletimo vezi prijateljstva v dobrem. Don Bosko je vesel vsakega, ki skuša na mlade s simpatijo vsaj misliti; vsem pa, ki zanje kaj storijo, izprosi obilje Božjega blagoslova. In ne pozabimo na nove maše in novomašnike.

Pozdravljeni!

Tone Ciglar

DOVOLJ JE, DA STE MLADI, PA VAS IMAM RAD.

sv. Janez Bosko

To so besede učitelja, prijatelja in tudi očeta mladine, kot ga je razglasil papež Janez Pavel II.

Koliko staršev in drugih, ki se danes ukvarjajo z mladimi, misli tako? Smo še zmožni take ljubezni?

Srečujemo jih na ulici, razmrščene, nenavadnih barv las, obute v vsaj meni nerodne čevlje, ko se suhljati lomijo v njih, s cigareto v ustih, z uhanom tudi v nosnici...

Vidim poglede drugih odraslih; vsi jih obsojamo, sovražni smo do njih. O njih razmišljamo s pametjo, z razumom, srce pa... Ustvarjamo generacijski konflikt, namesto da bi se zblíževali v ljubezni. Sami odhajajo na brezpotje žioljenja, ne znajdejo se, ker so v množici osamljeni.

"Niso pokvarjeni, samo zanemarjeni so," so besede, ki smo jih odrasli slišali večkrat.

Zanemarjeni od nas starejših, njihovih vzgojiteljev. Pa saj so se rodili kot bel, nepopisan list papirja, nanj pa piše žioljenje njihovo zgodbo...

Tako pa se srečujejo na križišču žioljenja in iščejo vrednote, izbirajo, se odločajo.

Če zapišem besedo DAR in jo postavim pred ogledalo, preberem RAD. Dar postane vez ljubezni. Bog nas preseneča, ker nas postavlja v določene okoliščine in ustvarja okrog nas možnosti za daritev. Daritvena drža ne povzroča potrtosti, ampak veselje.

Vse premalo se vprašujemo, kaj hoče Bog z nami. Kje je naše mesto in poslanstvo?

Živimo z mladimi. Ali živimo tudi zanje?

Daruje lahko le kdo, ki ima rad, ki ljubi. Nebeški Oče nas ljubi, zato nas je obsul s svojimi darovi, od stvarstva do vseh notranjih sposobnosti - talentov. Poklical nas je k zavezi v trenutku, ko nas je poklical v žioljenje in nas postavil v območje svojih načrtov. Zato smo dolžni vzgajati mlade k pripadnosti in zvestobi stvarstvu, posamezniku, skupnosti, narodu, k zavezi z žioljenjem. To slednje je najvišja stopnja zaveze.

Človek se izpopolnjuje in postaja bolj človek zato, ker stopa v odnos z drugimi, ker se z njimi srečuje. In mladostnik nenehno išče DRUGEGA. Zato ni vseeno, kakšni smo med seboj.

Bodimo pozorni, iskreni, potrpežljivi ter spoštljivi do vsakogar, ki je z nami in ob nas, ker je ustvarjen po Božji podobi. Nismo anonimni, zato bodimo pokončni in samozavestni kristjani. Vsakogar izmed nas kliče Bog po imenu, sami pa moramo odkriti nalogo, ki nam jo je v svetu namenil. Poiščimo smisel za vse, kar se na svetu dogaja. Mladi so zelo pomemben smisel. "Mladi naj ne bodo samo ljubljene, ampak naj tudi vedo, da so ljubljene" (don Bosko).

Nevenka Marija Kovač

RAKOVNIK

Dobrodelni koncert

Sveti Duh nam je na binkoštni praznik v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku napolnil srca z ljubeznijo in veseljem; zbrali smo se na dobrodelnem koncertu za dograditev prostorov Gimnazije Želimlje. Večer nam je prehitro minil. Tega binkoštnega večera še dolgo ne bomo pozabili, saj lahko mirno rečemo, da je navzočnost Svetega Duha bila prečudovita (Štefka Košir).

"V Želimljem gradijo. Treba jim je pomagati. Za našo mladino gre!" V tem duhu je nastal že četrti dobrodelni koncert, tokrat v rakovniškem svetišču Marije Pomočnice. Salezijanski novinci s svojim magistrom Janezom Potočnikom, med njimi so štirje lanske želimeljskimaturanti, in rakovniška župnijska

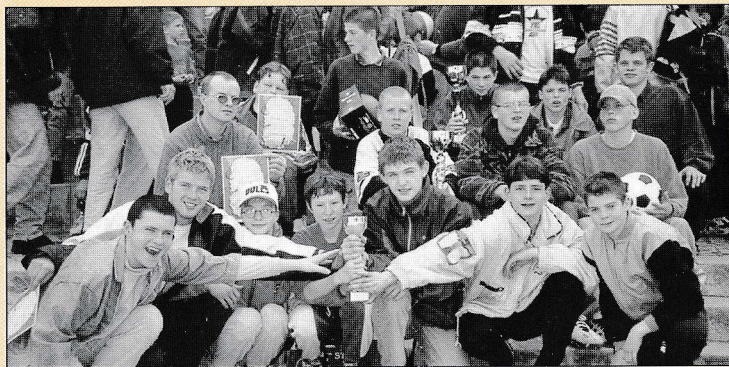

Karitassmov v nedeljo 28. maja 1997 pripravili prijeten večer. Medtem so nas zabavali Klemen Leben s harmoniko, kvartet bivših dijakov GŽ in Metulji.

Posebej se zahvaljujemo generalnemu sponzorju g. Blažiču in

glavnim sponzorjem: Založbi SALVE, Inter Gee, SBS Lavrica in župljanom župnije Rakovnik.

"Ljudje so učinkoviti, če delajo skupaj; če delajo dobro, še toliko bolje" (prim. don Bosko). Tokrat je bilo tako. *D.J.*

Streetball in ministrantski kviz

V soboto, 19. aprila, je potekalo v Ljubljani v telovadnici na Poljanah tekmovanje za ministrante v ulični košarki (Streetball). Zbralo se je čez 30 ekip iz vse Slovenije. Zmagala je ekipa Radovljice.

V soboto, 10. maja, pa je na Rakovniku potekalo tekmovanje ministrantov iz ljubljanskega arhidijakona. Zmagali so ministranti Sveti Križ (Žale). *Dominik Frelih*

ŠKOFIJE

Nove orgle

Zgodba je od takrat, ko so stare orgle začele "nagajati" in so organisti čedalje težje igrali nanje. Tako smo bili prisiljeni razmišljati, kaj narediti. Odločitev je padla na ŽPS in ŽGS: stare orgle bomo razstavili in na njihovo mesto postavili nove digitalne. Ker je bil prezbitერიj prenovljen pred nekaj leti, smo se odločili, da ob tej priložnosti obnovimo kor tako, da bo vsa notranjost cerkve skladna in lepa.

Lepo je bilo gledati može, ki

so poprijeli za delo in veliko opravili sami. Danes kor krasijo lepe hrastove stopnice, stare piščali - pokrpane in prebarvane - pa popestrijo celotno podobo kora. Digitalne orgle so znamke Ahlborn by Generalmusic s 27 registri in čudovito služijo pri bogoslužju. Blagoslovil jih je inšpektor g. Stanislav Hočevar na nedeljo Dobrega pastirja, 20. aprila letos. Ta dan je bil pravi praznik za vse župljane. Pri maši smo sodelovali vsi: otroci, skavti, mladinci, starejši, domačemu zboru pa se je pridružil še zbor iz

sosednje župnije Predloka. Po maši se je slovesnost nadaljevala še pred veroučno dvorano. Popoldne smo se še enkrat zbrali v cerkvi pri molitveni uri in petih litanijah.

Tega dneva so bili najbolj veseli vsi tisti, ki so v to prenovo vložili največ svojega truda in so zadnje dneve in večere pred blagoslovitvijo preživeli kar v cerkvi.

Ko se danes oziramo na prehojeno pot, vidimo, da je bila naša odločitev pravilna. Orgle se čudovito zlivajo z glasovi vernikov in pojejo hvalnico Bogu. *Nataša*

ŽELIMLJE

Študijsko potovanje

Kot je v Želimljem že navada se tretješolci radi odpravimo na študijsko potovanje, ki je hkrati tudi romanje, v Francijo in Italijo. Tako smo tudi letos v zadnjih aprilskih dneh odšli na pot. Prve tri dni smo pohajkovali po Parizu in okolici.

Četrty dan smo se odpeljali proti Taizéju. V Lyonu smo prisluhnili utripu francoskega mesta. V Turinu smo šli po sledih don Boska, ki je v prejšnjem stoletju tu delal za mlade.

J.K.

TURIN

Romanje mladih DBS v don Boskove kraje

Mladi don Boskovi sodelavci (DBS) smo se aprila za nekaj dni vrnili k svojim koreninam - v don Boskove kraje. V kraje, ki diha nekaj svetega, nekaj nepopisno lepega in bogatega, nekaj, kar se je dotaknilo vsakega izmed nas, nas obogatilo in nedvomno tudi obvezalo, da tega duha živimo in izročamo naprej.

Marija Suhadolnik

ČEMŠENIK

Pisana mavrica otrok

Mladinska skupina iz Čemšenika se je odločila popestriti letošnje šmarnice in svojim mladim prijateljem polepšati sobotni dan. Tako se je v soboto 17. maja letos pred faro cerkvijo Marije Vnebovzete v Čemšeniku zbralo okrog 60 otrok, od najmlajših, ki šolo opazujejo še oddaleč, do tistih, ki so že dolgo v osnovnošolskih klopih. Vsi smo bili polni energije, tako otroci kot njihovi animatorji. Pogovarjali smo se po skupinah, si nadeli izvirna imena... Sevedanismo samo resno delati, tudi za sproščeno prepevanje, družabne igre in tekmovanja smo našli čas. Napeto smo spremljali rezultate in zagrizeno navijali. Ob

koncu našega druženja smo se s sveto mašo zahvalili Jezusu in Mariji za lepo preživet dan, obenem pa so skupine predstavile svoje dopoldansko delo.

Upamo, da se ta pisana mavri-

ca otrok v Čemšeniku ni zbrala zadnjič, naše druženje pa smo nadaljevali na Črnem jezeru (fotografija), kjer smo ob množici drugih otrok preživeli še en prijeten dan.

Marta Novak

APOSTOLSKÉ NALOGE SOTRUDNIKA

V čem je konkretno poslanstvo don Boskovih sotrudnikov?

Področje apostolata don Boskovih sotrudnikov (salezijancev v svetu) je zelo široko in raznovrstno. Izbira dejavnosti je odvisna od darov, s katerimi je obdarovan posameznik, in od okoliščin, v katerih živi.

Pomembno je, da se zavedamo, da je don Bosko sotrudnik najprej po tem, kar je, in šele po tem, kar dela.

Don Bosko sotrudnik želi najprej udeležiti besede, ki jih je zapisal evangelist Matej: "Vi ste sol zemlje. Vi ste luč sveta. Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih" (Mt 5, 13 - 16).

Po don Boskovi zamisli uresničuje sotrudnik svoj apostolat najprej v vsakdanjih dolžnostih. Zato udeležanja evangelijski ideal ljubezni do Boga in bližnjega v navadnih življenjskih okoliščinah:

- v družini na ta način, da prispeva k človeški in krščanski rasti njenih članov;
- v zakonu tako, da skrbi za rast ljubezni in dobro vzgojo svojih otrok, zavedajoč se, da so starši prvi in glavni vzgojitelji svojih otrok;
- na delovnem mestu s pošte-

nostjo, delavnostjo in krščanskim življenjem; s strokovnostjo in z velikodušno odprtostjo za služenje bližnjim v vseh okoliščinah;

- v družbenih stvarnostih tako, da si pravilno oblikuje vest, sodeluje pri družbenem življenju, zavrača krivice in zatiranja, prizadeva si za prenavljanje miselnosti in navad, zakonov in uredb, včlanja se v kulturna in družbeno-politična gibanja ter se pogumno zavzema za krščanske vrednote;

- v svetu, ki je pridobitniški in napadalen, širi nenasilje in odpuščanje.

Sotrudnik pri izpolnjevanju svojih nalog daje prednost in pozornost mladim, ki so revni, zapostavljeni, in tistim, ki kažejo veselje do duhovnega poklica.

Sotrudnik vnaša povsod skrb za vzgojo in evangelizacijo, ki jo je don Bosko povzel v geslo "vzgajati poštene državljane in dobre kristjane", se truditi za svobodo in pravico; mlade spodbuja, naj v Jezusu Kristusu iščejo smisel življenja.

Sotrudnik v vzgojnem poslanstvu uporablja metodo dobrote, ki jo je don Bosko imenoval preventivni sistem. Ta se opira na razum, vero in ljubeznivost.

Sotrudniku so torej odprte raznovrstne oblike apostolata. Po don Boskovem zgledu pa imajo prednost:

- kateheza in krščanska vzgoja;
- vodenje mladinskih in družinskih skupin in gibanj;
- sodelovanje v vzgojnih in šolskih ustanovah;

- socialna služba med revnimi;
- delo na področju družbenega obveščanja, ki ustvarja kulturo in širi življenjske vzore med ljudstvom;

- sodelovanje v poklicni pastoralni in širjenje lastnega združenja;

- misijonsko delo in sodelovanje pri ekumenskem dialogu.

Sotrudniki delujejo v različnih strukturah:

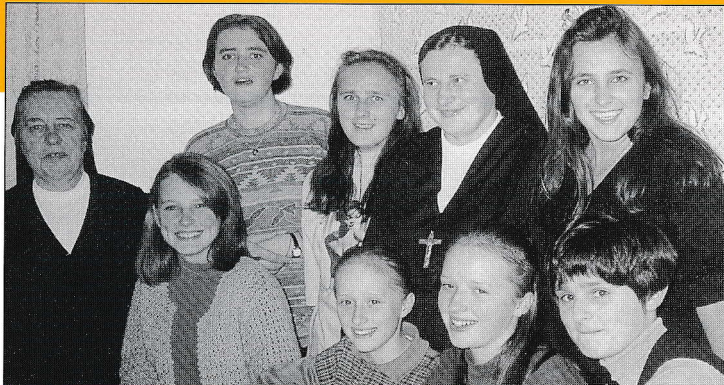
- v civilnih, kulturnih in političnih, posebej tam, kjer je mogoč vpliv na vzgojo mladih in na življenje družin;

- v cerkvenih, kjer odgovorno sodelujejo s škofi in župniki, posebno v župnijskih občestvih;

- v tistih, ki jih vodijo salezijanci, hčere Marije Pomočnice ali druge veje salezijanske družine, posebno v oratorijih, mladinskih centrih in šolah.

Apostolska dejavnost sotrudnikov ima močno cerkvenostno razsežnost. Po don Boskovem zgledu pospešujejo ljubezen in zvestobo do papeža in škofov ter poslušnost njihovem učitelstvu in pastoralnim smernicam. Njihova razmerja z župniki in duhovniki, z redovniki in laiki so prežeta s pristrčno vzajemnostjo, z duhom dejavne udeležbe pri pastoralnih načrtih, zlasti mladinskih in poklicnih. Sotrudnik, ki ga Cerkev pokliče v kako službo, opravlja svoje poslanstvo z velikodušno predanostjo. (Nadaljevanje prihodnjič: duhovnost salezijanskega sotrudnika.)

Ivan Turk

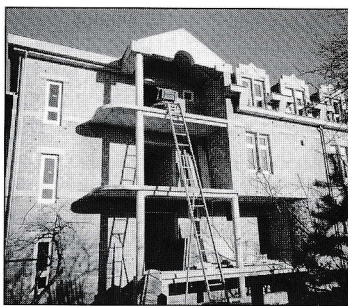

SKROMEN, A TOPEL DOM ZA NAJBOLJ POTREBNE

Od leta 1974 hčere Marije Pomočnice živimo in delamo tudi v Zagrebu. V želji, da bi mogle priti naproti čim večjemu številu otrok in mladih, smo se leta 1987 iz centra hrvaške prestolnice preselile v novi in gosto naseljeni del mesta - Jarun. Našo pozornost so takrat pritegnile množice šoloobveznih otrok, ki so se igrali po cestah in parkih še neurejenega okolja. Sestre smo se vključile v župnijsko pastoralo (verouk, liturgična animacija) in tako navezale prve stike z otroki in njihovimi družinami. Tako smo lahko, četudi v izredno skromnih razmerah in utesnjenih prostorih, začele, predvsem ob nedeljskih popoldnevih, zbirati tudi dekleta, ki so rada prihajala, da smo se skupaj igrale, pogovarjale, se navduševale za življenje po evangeliju.

Leta 1989 smo začele v zasilno preurejenih prostorih tudi z otroškim vrtcem. Ljudje so nam z veseljem zaupali svoje najmlajše in delo z njimi, lepo steklo. Majhna skupnost sester je stanovala v pritlični hišici, ki je komaj zadostovala za najbolj osnovne potrebe, zato smo si vedno ponavljale: "Namesto te hišice bomo zgradile drugo, večjo in za naš apostolat z otroki in mladimi primernejšo hišo."

Sredi januarja lani so se začela prva dela za izkop temeljev. Vsi so kmalu razumeli, da to ne bo zasebna hiša sester, ampak dom za najbolj uboge in potrebne. V enem letu je bila stavba zgrajena, pokrita in zaprta. In stroški gradnje? Sestra, ki osebno sledi vsa dela, je ob koncu lanskega leta z veliko hva-

ležnostjo do Boga in njegove previdnosti globoko ganjena izjavila: "Kar ne morem verjeti in sama ne vem, kako je bilo mogoče, da smo mogle ob izteklih pogodb poravnati te velike stroške!"

Ob pomoči dobrotelčnih ustanov, na katere smo se v finančni stiski obrnile, je Božja pomoč tako očitna ravno po tistih ljudeh, ki s svojimi majhnimi darovi velikodušno nadaljujejo s podpiranjem našega dela.

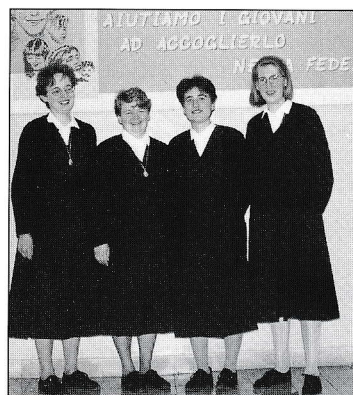
Naše veselje in upanje pa so dekleta - letos jih je osem -, ki so v naši skupnosti našla svoj dru-

gi dom. Obiskujejo razne srednje šole in so kljub veliki prostorski stiski (dve hodita spat k bližnji sosedji, ker v naši hiši še ni prostora za vse) in s tem povezanimi težavami vesela in zadovoljna. Sestre jim skušajo dati ne le streho in hrano, ampak predvsem svojo prijateljsko navzočnost, oporo v težavah, toplo družinsko ozračje. V gmotnem pogledu v tej skupnosti marsikaj manjka, a pravo veselje in sreča se zdi, da sta doma prav tam. Dekleta, ki prihajajo iz različnih okolij, kakšna tudi iz težkih družinskih razmer, ob čisto vsakdanjih stvareh neprisljano in življenjsko spoznavajo pomen krščanskih vrednot za življenje.

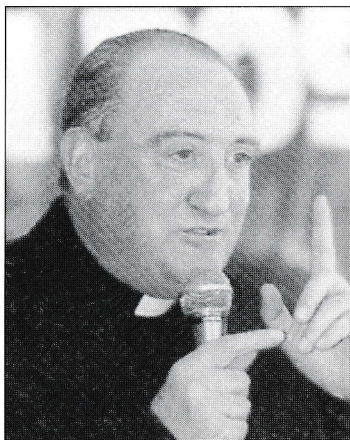
Gordana, Nikolina, Ana, Jasmina, Vesna, Blaženka, Božica in Dijana same z zadovoljstvom ugotavljajo, da "gre veliko pohlevnih ovčev in hlev".

Nehote nam stopa pred oči don Boskov oratorij v Turinu in njegovo prvo zavetišče ter prva skupnost hčera Marije Pomočnice v Morneseju, kjer so sestre in dekleta prebivale skupaj kot ena družina. In ponovno upiramo oči v nebo z zahvalo in prošnjo obenem: "Gospod, pokaži nam pota, po katerih naj hodimo, da bomo izpolnile poslanstvo, za katero nas pošiljaš!"

s. M. Ž.

Novinke HMP.

*Govori nam sedmi don Boskov naslednik,
prvi vrhovni predstojnik salezijancev, ki ni Italijan;
prihaja namreč iz Argentine, kar morda ni naključje.
saj je o tej deželi don Bosko veliko presanjal
in tja poslal tudi leta 1875 svoje prve misijonarje.
Don Bosku je bila papeževa želja zapoved,
tako tudi vsem njegovim naslednikom.
Sprejmemo torej spodbudo vrhovnega predstojnika
v pripravi na jubilejno leto 2000,
ki ga je razglasil papež Janez Pavel II.*

PRED JUBILEJEM 2000

V primežu neštetiht zahtev in želja se nam utegne zgoditi, da na dogodke ne bomo gledali v luči vere. Sama verska praksa utegne postati prazna, brez vrednosti, če ne bomo gradili na temelju vere, ki jo moramo sprejeti zavestno in hote.

Misliti v luči vere, to je danes ena najnujnejših zahtev. To je nekaj, česar ni mogoče ločiti od verovanja. Kristjan se mora v luči vere soočiti z vsemi pomembnimi vprašanji življenja, temu pa morajo slediti praktične odločitve. Vsakdanja vprašanja, ki se pred nas postavljajo, so: solidarnost in ekonomski sistem, ljubezen in spolnost, bioetika in odgovorno očetovstvo - materinstvo, svoboda in odgovornost, čut za življenje in položaj človeka, vprašanje dobrega in zla. Reševanju teh vprašanj so namenjena zadnja pisma papeža Janeza Pavla II. To so težka vprašanja, na katera mora odgovoriti vera. Ob tem se srečujemo z množico mnenj, ki se oslanjajo na razne argumente; vse to nas odvrča od resničnih problemov in nas dela negotove. Zmedo idej prina-

šajo sredstva družbenega obveščanja, ki menijo, da je to njihova naloga, da širijo vse, kar se jim zahoče.

Vera, ki gradi na Kristusu, nam omogoča, da prav osmislimo in ovrednotimo vso resničnost: naravo, ljudi okrog nas, porabo denarja, pomen uživanja, zahteve telesa, pomen dela in podobno.

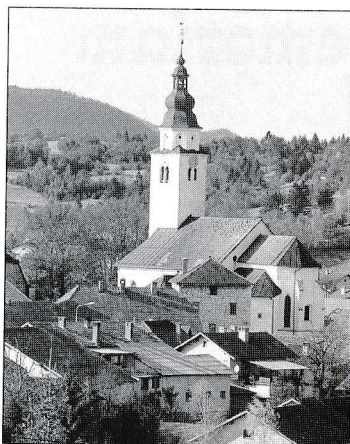
Janezov evangelij na poseben način zaznamuje - luč. Jezus je luč sveta in vsakega človeka, ki pride na svet. Ker je Beseda, po kateri je vse ustvarjeno, nas uči gledati na stvari in zgodovino v pravi luči. Jezus želi učiti učence. Tako sprejme naziv Učitelj; to ni samo v verskem pomenu, temveč je tudi pravi učitelj za presojo dogodkov in vsakdanjih resničnosti, kot so: dostojanstvo osebe, odnos do oblasti, plačevanje davkov, narava oblasti, prava ali izkrivljena solidarnost, resnična ali zlagana sreča. Na izziv kulture odgovarja verska misel primerno času. Ta ne more biti danes nejasna in zamegljena, saj je od tega odvisno, ali bomo kot verniki preživel. Prvemu

katekizmu (katehezi) v otroštvu mora slediti nova, bolj resna in poglobljena verska vzgoja, ki mora osvetliti vprašanja odrasle osebe.

Cerkev danes doživlja dvoje pomembnih dejstev. Prvo je ponudba - razširjanje katekizma, ki prinaša celovit zaklad vere: to je Katekizem katoliške Cerkve, tako mladih kot odraslih. To je nauk, ki odgovarja na resnična vprašanja življenja. Drugo dejstvo se nanaša na nujnost ustrezne vzgoje odraslih: lotiti se morajo študija resničnih problemov, ukvarjati se z verskimi vprašanji, branjem evangelija, udeleževati se dnevov zbranosti. Vera je luč in opora, če jo odgovorno vključimo v vsakdanje življenje. V polnosti se razživi, če je navzoča v pričevanju in v besedah.

K temu nas vabi korak naproti letu 2000. Vsaka veja salezijanske družine se naj loti te naloge v vsej odgovornosti in v veri odkrije stare in nove zaklade.

Juan E. Vecchi, vrhovni predstojnik salezijancev

*Župnijska cerkev
je posvečena rojstvu Device
Marije. Župnija je prafara.
Prvi župnik,
ki ga omenja zgodovina
Cerknice, sega v leto
1261. Župnijska cerkev
je bila kot tabor proti
Turkom zgrajena leta 1482
in istega leta 8. septembra
tudi posvečena.*

ŽUPNIJA CERKNICA

Salezijanci so prišli v Cerknico med drugo svetovno vojno. Župnik Ivan Štrajhar je leta 1943 prosil salezijance z Rakovnika, da bi na prve petke prihajali pomagat v župnijo. Zaradi župnikove bolezni je bil imenovan salezijanec Franc Horvat za kaplana in se je naselil v Cerknici. Ko se je spomladi leta 1947 župnik Štrajhar odpovedal župniji, je postal župnijski upravitelj Franc Horvat in ostal vse do leta 1955. Za njim je prišel Jakob Turšič (1955-59), dr. Janez Jenko (1959-67), Jože Pungercar (1967-78) in Jože Vidic (1978). Kot pastoralni pomočniki, tj. kaplani ali duhovni pomočniki, so delovali številni mlajši in starejši salezijanci. Gospodarstvo so vodili sobratje pomočniki.

Salezijanci so posebno pozornost namenjali češčenju Najsvetejšega in pobožnosti do Marije Pomočnice.

Velika dogodka za župnijo sta bila nova maša salezijanca Metoda Lampeta 1970, sedaj župnika v Grahovem, in Janeza Kebeta 1971, ki je trenutno dekan dekanije Cerknica. Od

leta 1970 do 1974 je župnija Cerknica imela veliko število romanj po Sloveniji, Hrvaški, Koroškem, Italiji, Franciji...

V zadnjih letih so bile obnovljene tudi vse cerkve. Leta 1975 so začeli urejati hlev in preurejati v učilnice za verouk, potem dvorana za razne kulturne prireditve, učilnice v zgornjih prostorih. Leta 1993 je bil ustanovljen Salezijanski mladinski center. Župnija vzdr. žuje in oskrbuje tudi počitniški dom na Uskovnici.

Župnija šteje 5.000 ljudi, od tega je krščenih 3.900. Osnovnošolskih otrok je 400, predšolskih 53, nedeljnikov pa okrog 900. Župnija ima že 25 let ŽPS.

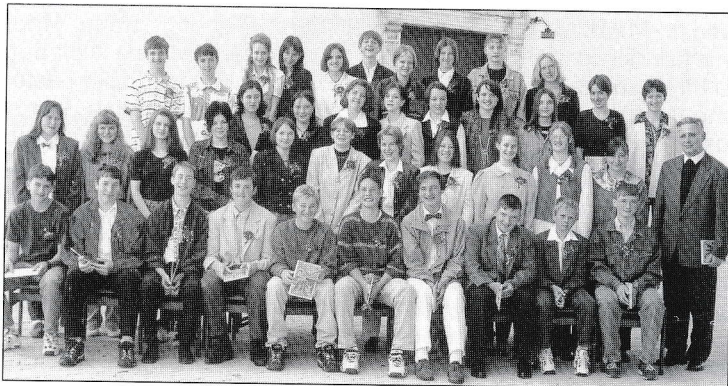
Viktor Šebenik, oče, zaposlen v Kovinoplastiki v Ložu, je reden delivec obhajila. Karitas je ustanovljena leta 1991. Verouk pomagajo poučevati katehistinje: Andreja Mestek, pedagoški vodja vrtca v Cerknici, Ksenija Mlekuž, ki obiskuje četrti letnik Teološke fakultete, prav tako Patricija Verbič. Pripravo na birmo vodijo animatorji, skupno 22. Voditelji in animatorji se usposablajo na Uskovniških tednih, v pripravah pred katehezami, na raznih seminarjih.

V župniji je 65 ministrantov, od tega 22 pošolskih. Organisti in pevovodje so: Daša Joželj, Tadej Podobnik, Ana Švigelj, Tina Švelc. Poleg mešanega in otroškega zbora je tudi ansambel (godba - orkester), ki šteje 22 članov. V dveh skupinah je 41 skavtov, skupaj z voditelji. Taborjenja imajo posebej, nekaj pa s Starim trgom. Pošolske skupine so tri, starejšo vodi Jerneja Kovšca, absolventka slavicistike.

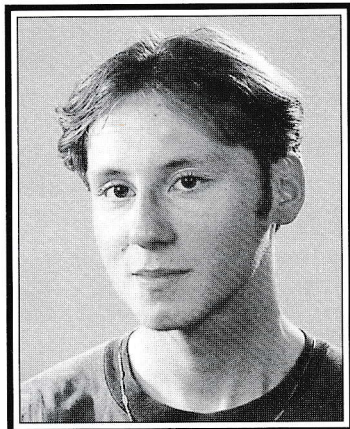
Mladinski center je odprt vsak dan, razen srede, za verne in neverne. Ob sobotah in nedeljah se ob večerih zbere tudi več kot 100 mladih. Precejšen del mladih je vključen v razne skupine.

Veliko delamo tudi na prodročju družine, ki je osnovna celica vzgoje; k srečanjem se mesečno zbirata dve zakonski skupini.

J. V.

Miran Kačičnik - in memoriam

25. aprila je nekje pod Trojanami nekaj po enajsti uri zvečer ugasnilo življenje Mirana Kačičnika iz Vojnika. Miran je bil animator na postnih duhovnih vajah, mislil je voditi program na Uskovniških tednih, letos pa se je pridružil tudi skupini mladih sotrudnikov. In prav na večer, ko smo bili namenjeni s skupino mladih don Boskovi sotrudnikov v Turin, ga je na poti v Ljubljano Bog poklical k sebi. V imenu animatorjev programov SMP in v imenu mladih sotrudnikov je na grobu spregovorila Tanja Metelko:

Dragi prijatelj, dragi Miran!

Večerna rosa je počasi padala na rojstno vasico sv. Janeza Boska, ko smo tvoji prijatelji v majhni cerkvi blizu Turina obhajali sobotno mašo. Ko smo zapeli velikonočno alelujo in prejeli Kristusovo telo, je cerkev napolnila sveta tišina. Potem se je g. Turk na glas vprašal, zakaj Bog jemlje k sebi mlade svetnike. Tedaj smo izvedeli, Miran, da je tvoje življenje ponoči ugasnilo. Namenjen si bil k nam, da skupaj poročimo v don Boskove kraje, pa je usoda hotela zate drugo pot, drugačno romanje (večno).

Ce bi šteli čas in preštevali ure, potem bi mogoče rekli, Miran, da se nismo poznali zelo dolgo. Šele pred slabim letom so se srečali naši koraki in stopili na pot salezijanske mladinske pastorale. Tu so nas družili

veselje do življenja in ljubezen do mladih, ki smo jim skupaj pripovedovali, da je vredno potruditi se za srečo. Med nas, mlade don Boskove sotrudnike in salezijanske animatorje, si prinesel žar, ki je sijal v tvoji duši. Kljub svoji mladosti si uspel v sebi zgraditi neusahljiv izvir veselja, življenjskega optimizma in veliko vero v človeka. Kamorkoli te je nesel korak, povsod tam si pustil sled veselja, povsod tam si mladim vlival upanje in prijatelji smo velikokrat po tvoji zaslugi videli življenje lepše. Vsakemu si rad pomagal, za vsakogar si si želel vzeti čas in nikoli ti ni manjkalo energije. Vedel si, kaj pomeni darovati se človeku, in to si tolikokrat živel brez strahu. Mnoge mlade si srečal na svoji poti v salezijanski mladinski pastoriali, na duhovnih vajah, kjer si animiral srečanja in v raznih skupinah v domačem kraju, in vsi so te imeli radi.

Najtrdnjša vez med nami pa se je pričela spletati, ko si stopil v skupino Mladih don Boskovi sotrudnikov. Skupaj smo se pripravljali, da bomo nekoč obljubili tisto, kar smo

pravzaprav že živeli, kar si tudi ti, Miran, močno že živel: brez-pogojno ljubezen do mladih. Spominjam se, kako sta v trenutkih strahu in pomanjkanja zaupanja ravno tvoj optimizem in zgovornost dala poleta in novih moči za vztrajanje. Skupaj z nami si iskal in skupaj s tabo smo iskali svoje poslanstvo, ki smo ga razumeli tudi kot veliko prijateljstvo do mladih. Odzdaj naprej ga bomo iskali brez tvojih spodbudnih besed, brez tvojih zagnanih dejanj, vsekakor pa tudi zate in zagotovo ne brez tebe. Od tam, kjer je pogled jasnejši in vedenje popolnejše, nas boš spremljal in blagoslavljal naša pota. Obljubljamo ti, Miran, da bo v naše poti vtisnjena sled tudi tvoje ga življenja.

Miran! Vedno si ljubil življenje. Toda najraje si ga imel, ko ti je na pot pošiljalo človeka, prijatelje, da si jih ljubil. Od njih si zastonj prejemal in njim si zastonj dajal - kot pravi psalmist. Tvoje mlado življenje je ugasnilo, toda ljubezen in dobrota, ki si ju posejal na zemlji, bosta živeli večno. In večno bo živel v nas tudi hvaležni spomin nate, Miran.

Hvala ti za vse trenutke, ki smo jih preživeli skupaj!

Hvala, ker si bil naš prijatelj! Hvala, da si bil - Miran!

Naj ti Gospod Bog nakloni prijazno večnost!

Tvoji prijatelji iz salezijanske mladinske pastorale.

"Vse cerkvene skupnosti v Evropi naj preplavi eno samo veliko molitveno gibanje." Janez Pavel II.

Dragi molivci in molivke za duhovne poklice!

V mesecu maju pred praznikom Marije Pomočnice je bilo letno molitveno srečanje molivcev za duhovne poklice na Rakovniku in v Veržeu. Vsem udeležencem, ki ste bili z nami v molitvi, iskrena zahvala!

Molitveno bogoslužje so oblikovali: salezijanski novinci, hčere Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke, mladi don Boskovi sotrudniki in molivci za duhovne poklice. Somaševanje je vodil g. Stanislav Hočevar, inšpektor, ki je podelil službo mašnega pomočnika nekaterim mladim salezijancem. Nagovorila nas je tudi s. Brigita Zelič, inšpektorica HMP. Prinesla nam je nekaj sporočil z evropskega kongresa o duhovnih poklicih, ki je bil v Rimu v prvih dneh meseca maja. Posebej je poudarila misli iz govora papeža Janeza Pavla II., ki jih je izrekel udeležencem kongresa. Med drugim je papež poudaril, da nam Jezusovo naročilo "prosite gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 38) daje razumeti, da pastorala duhovnih poklicev, ki je usmerjena preveč samo v dejavnosti in zunanje pobude, tvega, da bo ostala neučinkovita in brez prihodnosti, saj je vsak duhovni poklic predvsem Božji dar. "Zato je nujno potrebno, da vse cerkvene skupnosti v Evropi preplavi eno samo veliko molitveno gibanje, ki se bo zmoglo upreti duhu posvetnosti. Iz župnij, iz meniških in redovnih skupnosti, iz družin in iz krajev trpljenja se mora nenehno dvigati goreča molitev."

Dragi molivci, čutim, da smo s temi besedami svetega očeta prav posebej nagovorjeni molivci, ki dnevno molimo za mladino in za duhovne poklice. Papeževa želja je, da se molitvene skupine pomnožijo. Z veseljem ugotavljam, da se molitvene skupine, tudi Salezijansko molitveno združenje za mladino in duhovne poklice, krepijo in pomlajujejo. Na nedeljo Dobrega pastirja je zaživila nova molitvena skupina v Celju in se zbira k molitvi vsako tretjo nedeljo v mesecu popoldne v prostorih Salezijanskega mladinskega doma, Kidričeva 3. Lepo so obiskana srečanja na Kureščku vsako tretjo soboto v mesecu in vsako zadnjo nedeljo v mesecu v Veržeu. V mnogih slovenskih župnijah so redna mesečna ali tedenska srečanja. Pridružite se in povabite še druge.

29. junija so bili posvečeni letošnji novomašniki. V juliju se vrstijo nove maše. To so za vernike radostni dogodki. Naj novomašna slavlja prebudijo v srcih mladih razmišljanja o njihovi življenjski poti. Posebej se daru novomašnikov veselimo molivci za duhovne poklice, saj čutimo, da so tudi naše molitve vtikane v življenjske zgodbe teh mladih, pogumnih in velikodušnih ljudi.

Tej zahvali, obljubi molitvenega spomina in pozdravom se pridružujem tudi jaz.

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

AVGUST

"Gospod, nauči nas moliti" (Lk 11, 1).

Naj bo naša vsakdanja prošnja h Gospodu tudi goreča želja, da nas nauči prav moliti, da damo povsod in v vsem prednost najsvetejši Božji volji.

SEPTEMBER

"Gospod, da bi spregledal" (Lk 18, 41).

Gospod se je pripravljen dotakniti s svojo milostjo tudi naše duše; prosimo ga, da bi vse gledali v luči njegovega evangelija.

K Bogu so odšli po plačilo:

Zofija Kuster, Hotemaže
Cecilija Hribar, Jereka/B. Bistrica
Marija Otoničar, Leskovec/Krško
Anica Krajnc, Lenart
Miran Kačičnik, Vojnik
Justina Dornik, Cerklje/Krka
Terezija Bagar, Lendava
Franc Arčan, Celje
Jožefa Rožnik, Šentlovrenc
Marija Cipot, Beltinci
Ana Zver, Lendava
Marija Grabnar, Trebelno
Hedvika Čerpnjak, Beltinci
Franciška Gliha, Vel. Gaber

Novomašnik Rudi je zapisal:

"Spoštovane molivke in molivci! Rad bi se iskreno zahvalil Bogu za dar duhovniškega poklica. Trdno sem prepričan, da je ljubezen, ki me je poklicala v življenje, tudi vedno vodila in spremljala moje korake. In to ljubezen bi rad delil tudi z vami, molivke in molivci, ki ste me spremljali na poti duhovništva, predvsem pa podpirali in spodbujali s svojimi molitvami. Naj nas ta povezanost spremlja tudi v prihodnje, jaz pa vas bom z veseljem vključeval s spomin pri sveti daritvi. Z veseljem se vas spominjam in vas prav lepo pozdravljam."

V salezijanskih konstitucijah je zapisano: "Našo družbo sestavljajo kleriki in laiki, ki v bratskem dopolnjevanju živijo isti poklic" (K 4). Don Bosko je ponavljal: "Duhovnik nujno potrebuje pomoč. Vsi, prav vsi ste lahko resnični evangelijski delavci." In še: "Moja ideja o salezijanskem sobratu pomočniku je: v vsaki hiši potrebujem kakega sobrata pomočnika, ki mu lahko naložim najbolj zaupne zadeve. Zato morate imeti številne kreposti." Pomembna je tudi naslednja misel: "Vi niste tisti, ki bi morali samo delati, vi ste zato, da stvari dobro vodite."

DRUŽNO KLERIKI IN LAIKI - VINKO FURLAN

Kdo ga ne bi poznal, saj je domač z vsakomer in povsod. Čeprav na prvi pogled res kaže svojih 86 let, pa jih s svojo dejavnostjo in spretno besedo vedno skrije.

Vedno se rad spominja svojih prijateljev in "poslovnih partnerjev", svojih salezijanskih skupnosti, kjer je deloval.

Rodil se je leta 1911 v Zagonu, župnija Hrenovice, to je na poti od Postojne proti Predjamskemu gradu. Že v mladosti se je izkazal za spretnega na mnogih področjih. Noviciat in prve zaobljube je naredil

na Radni leta 1932 in kot sobrat pomočnik služboval po raznih salezijanskih postojankah v Sloveniji in na Hrvaškem. Najraje se spominja Reke, saj sam pravi, da mu je vseh sonce in morje.

Nato je začel aktivno "trgovsko" poslovanje v svoji Mladinski založbi, ki jo je imel na Gornjem trgu v Ljubljani. Zato je spoznal ljudi vseh vrst in daleč prek meja takratne Slovenije.

Po vojni in po vsem, kar je prinesel nov sistem, ni obupal, ampak je začel vedno znova. Kot založnik in tiskar je pripravljaval in razmnoževal na Kodeljevem v nemogočih razmerah katekizme, veroučne priročnike, nabožne pesmarice in razna skripta. S svojo trgovsko in prebrisano žilico je spretno vozil med cariniki, oblastjo in tudi predstojniki.

Sedaj že vrsto let "aktivno počiva" pod okriljem Marije Pomočnice na Rakovniku, kjer se je uveljavil tudi kot romarski in izletniški vodič. Neutrudno organizira romanja in izlete na razne Božje poti in po drugih krajih Slovenije. Poleg duhovne

koristi zna poskrbeti za veselo druženje in dobro počutje med svojimi romarji.

Znajde se v vsakem položaju. Prav gotovo po vojni ni bilo lahko za slovenske sobrate pomočnike, saj je nova oblast pobrala vse in prepovedala razširjanje salezijanskega poslanstva. Kljub temu so nekateri pomočniki v svoji usodi pogumno sprejeli vsakovrst-

"Salezijanci laiki naj imajo možnost, da si pridobijo resno teološko, pedagoško in salezijansko izobrazbo, ustrezno doseženi kulturni ravni.

Naj se glede na zmožnosti posvečajo primernemu študiju za strokovno pripravo na apostolsko delo."

SP 98

"Vsak izmed nas je odgovoren za skupno poslanstvo in pri tem sodeluje z bogastvom svojih darov ter laičkih in duhovniških značilnosti enega samega salezijanskega poklica.

Salezijanec pomočnik pri naša na vsa vzgojna in pastoralna področja svoji laičnosti lastno vrednoto, po kateri, blizu mladim in stvarnosti dela, na svojski način pričuje za Božje kraljestvo."

K 45

no delo in se veselili malenkostnih stvari. Zato danes toliko bolj z veseljem gledajo v prihodnost in se vključujejo v poslanstvo po svojih zmožnostih, predvsem v molitvi in z nasveti.

Marko

NA OBREŽJIH NESKONČNEGA

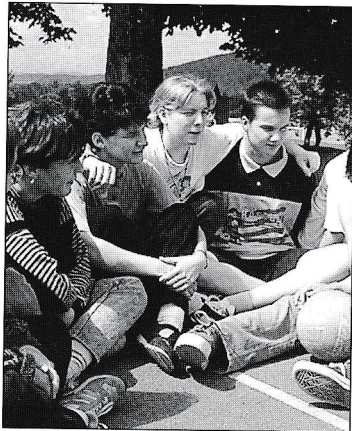
Človek vedno znova presega sam sebe: z ničimer ni dokončno in povsem zadovoljen in nobene stvari ne naredi tako, da je ne bi mogel še bolj in drugače. Steguje se vedno znova za mavrico svoje sreče. S tem odkriva vedno nova obzorja svojega bivanja in pogloblja svojo zavezo z resničnostjo Neskončnega, z večno novostjo njegove ljubezni, v kateri "živimo, se gibljemo in smo".

Mladim in manj mladim ob koncu 20. stol. govoriti o minljivosti, končnosti, večnosti in neskončnosti - v času vedno novih oblik komunikacij to zveni kot zastraševanje, če že ne ostanek srednjeveške zatohlosti in mračnjastva, bi rekli "napredni in moderni" izvotljenci.

Resnično, šele ob neskončnem človek lahko osmisli in sprejema svojo končnost in omejenost. Ljudska modrost zatrjuje: šele ko si bolan, znaš prav ceniti zdravje. Šele v odnosu do smrti znaš prav vrednotiti življenje. V trenutku smrti bi vsak rad še živel in bi v marsičem spremenil svoje življenje, kot bi prej te možnosti ne imel. Takrat je prepozno.

Človek v svoji presežnosti lahko presega tudi svojo ujetost v čas in prostor; ko se že vnaprej vživlja v mejne trenutke življenja, se ob tem uči resnične življenjske modrosti: Bog je ustvaril človeka po svoji podobi in človek teži vedno znova v vseh svojih prizadevanjih, da bi dosegel to svojo izvirno podobo. Sv. Avgustin je to izkušnjo izrazil v stavku: "Nemirno je naše srce, o Bog, dokler se ne spočije v tebi."

Don Bosko je v priročniku za krščansko življenje mladim zapisal: "Zavedaj se, otrok, da sta ti dana telo in duša brez kakršne koli tvoje zasluge. Edini razlog, zakaj te je Bog ustvaril, je ta, da bi ga vse življenje ljubil in mu služil. Če boš tako delal, koliko tolažbe boš okušal v trenutku svoje smrti."

Don Bosko se je že v najnežnejšem otroštvu srečal s smrtjo in se z njo ni hotel sprijazniti: "Če ne gre oče, tudi jaz ne grem!" je izjavil mami Marjeti ob mrtvem očetu. Celotno miselno in duhovno ozračje tistega časa je bilo prežeto z mislijo na smrt. To bi naj ljudi navajalo k spreobrnjenju. Vendar je marsikdaj služilo tudi za zastraševanje. Tudi don Bosko sam je to okušal ob smrti prijatelja Comolla. Ko je spoznal skrivnostno moč za vzgojne in pastoralne namene, je tudi on vključil razmišljanje o poslednjih rečeh v sistem preventivne vzgoje: pripravljaj se na smrt, da ne bo prepozno in da ne bo nesrečna.

Razmišljanje o človekovih poslednjih rečeh je don Bosko približeval svojim fantom, saj so

se s smrtjo srečevali pogosto: zaradi prezgodnje umrljivosti, saj so razsajale mnoge bolezni. Don Bosko je to delal v luči velikonočnih skrivnosti in s čutenjem odrešenih.

Peter Braidó, dober poznavalec don Boskovega preventivnega sistema, je zapisal: "Če je bila misel na smrt in strah pred njo vsak dan na don Boskovih ustih, tudi in še zlasti ko je govoril svojim fantom, je v tem videl najvišje sredstvo, s katerim jim je pomagal, da bi obvladovali prebujajoče se strasti. Pomembno pa je to, da je na koncu vedno prevladala misel o Božjem očetovstvu in dobroti, o Marijinem materinskem varstvu, o očiščevalni in umirjevalni sladkosti zakramenta spovedi, o osrečujočem srečanju z Jezusom pri obhajilu. Misel o nebesih prevladuje v vseh don Boskovih duhovnih obzorjih. Njegovi najboljši mladeniči, kot Dominik Savio, Mihec Magone ali Franček Besucco, četudi so umirali v zgodnji mladosti, govorijo o smrti z vso umirjenostjo, saj se vračajo v hišo nebeškega Očeta; z nasmeškom upanja in pričakovanja na obrazu želijo ponesti s seboj sporočilo Jezusu in Mariji tudi za svoje prijatelje, ki še ostanejo na svetu.

Z obzorij neskončnega znamo tudi svojo končnost in spremljivost sprejemati in jo usmerjati k Neskončnosti ljubezni in dobrote. "Kako nekaj lepega vidim," je vzkliknil Dominik Savio ob svoji smrti. Vse to lepo lahko okušamo tudi že v tem zemeljskem življenju. Potrebna je naša pozornost in prizadevnost, ob kateri ne moremo "čakati"... *Franček*

Janez Bosko, SPOMINI SVETNICA S PLEMIŠKIM PAJČOLANOM

Markiza Barolo je bila odločna, požrtvovalna in sveta žena (zanjo in za njenega moža se je začel postopek razglasitve za svetnika). Zelo je cenila mladega in navdušenega duhovnika, vendar pa je Božja previdnost vsakemu od njiju začrtala lastno življenjsko pot. Zaradi nenehnega naraščanja števila fantov je bil bil don Bosko po enem letu pred novo, resnično temeljno izbiro. Eno umno in drzno se je odločil "za svoje fante", čeprav je vedel, da bo ob mesečni zaslužek in brez strehe nad glavo. Nekega dne je markiza prišla k don Bosku in mu rekla:

"Zelo sem zadovoljna s prizadevanjem, ki ga posvečate mojim ustanovam. Zahvaljujem se vam, da ste toliko storili za uvedbo petja cerkvenih pesmi, gregorijanskega petja, glasbe, aritmetike in metričnega sistema."

"Ni se treba zahvaljevati: duhovniki morajo delati po svoji dolžnosti, Bog bo poplačal vse. Ne govorimo več o tem."

"Hotela sem reči, da mi je zelo žal, da vam je toliko opravkov pokvarilo vaše zdravje. Ni mogoče, da bi lahko bili še naprej ravnatelj mojih ustanov in tisti, ki je za zapuščene dečke, toliko bolj zdaj, ko je njihovo število naraslo čez mero. Želim vam predlagati, da storite samo tisto, kar je vaša dolžnost, tj. upravljate malo bolnišnico. Ne hodite več v ječe in v Cottolengovo hišo in prenehajte z vsem delom za dečke. Kaj pravite?"

"Gospa markiza," Bog mi je pomagal doslej in mi ne bo nehal pomagati. Ne vznemirjajte se za to, kar je treba storiti. Jaz, don Pacchiotti in teolog Borel bomo med seboj uredili vse."

"Toda ne morem več prenašati, da se boste ubili. Toliko dela in tako različnega hočete ali nočete škoduje vašemu zdravju in mojim ustanovam. Slišati je tudi glede vašega duševnega zdravja; nasprotovanje krajevnih oblasti me sili, da vam svetujem..."

"Kaj, gospa markiza?"

"Ali da pustite delo z dečki ali delo v Zavetišču. Razmislite, in mi boste odgovorili."

"Moj odgovor je že domišljen. Vi imate denar in z lah-

koto boste našli kolikor hočete duhovnikov za svoje ustanove. Glede ubogih dečkov pa ni tako. Če se v tem trenutku umaknem, se bo vse razblinilo v dim, zato bom za Zavetišče še delal, kar bom mogel. Prenehal bom z redno zaposlitvijo in se bom odločno posvetil delu za zapuščene dečke."

"Toda, kako boste živeli?"

"Bog mi je vedno pomagal in mi bo pomagal tudi v prihodnje."

"Toda zdravje imate uničeno, vaša glava vam ne služi več; zakopali se boste v dolgove. Prišli boste k meni in jaz nasprotujem že sedaj: nikoli vam ne bom dala niti ficka za vaše dečke. Zdaj sprejmite moj materinski nasvet. Še vam bom dajala plačo in jo bom povečala, če hočete. Pojdite za eno, tri ali pet let v kakšen kraj in si odpočijte; ko se boste dobro opomogli, se vrnite v Zavetišče in boste vedno dobrodošli. Drugače me postavljate v neprijetno nujnost, da vas odpustim iz svojih ustanov. Resno premislite."

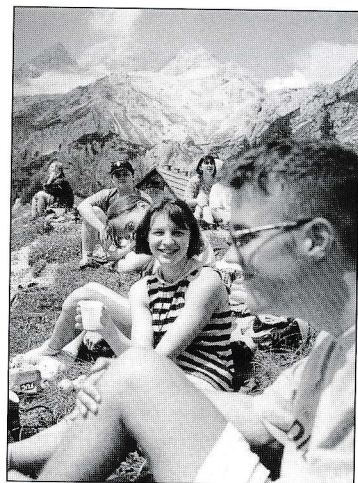
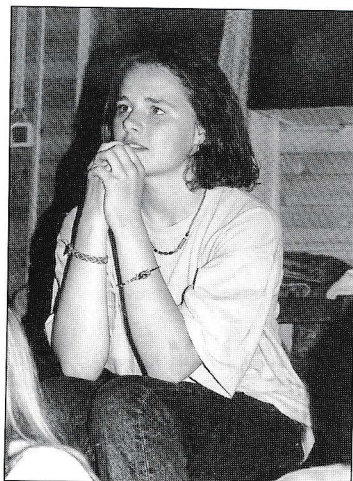
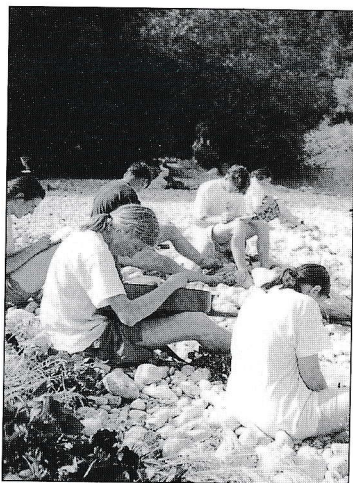
"Sem že premislil, gospa markiza. Moje življenje je posvečeno blagru mladine. Zahvaljujem se za ponudbe, ki mi jih dajete, toda ne morem se oddaljiti od poti, ki mi jo je začrtala Božja previdnost."

"Torej imate raje svoje postopace kakor moje ustanove?..."

Sprejel sem nezaupnico in se prepustil tistemu, kar bi mi določil Bog.

Pripravil ASS

Trenutki Gospodovega mimohoda

Končno se bodo lahko nekoliko oddahnili tile naši mladi! Počitnice so pred vrati, dolgi, vroči, za telo in dušo obetavni dnevi, polni sonca in pričakovanj.

Nekateri mladi se bodo odpravili v širni svet. Z dvignjenim prstom obrazgretih in zaprašenih cestah bodo potrpežljivo čakali na dobro voljo kakega mimo vozečih voznikov. Drugi so si že rezervirali počitnice na morju ali v hribih ali v kakšni deželi na drugi strani luže. Mnogi bodo pol počitnic preživeli delovno. "Zasluziti je treba," pravijo. In počitnice so idealen čas tudi za to. Precej bo tudi takih, ki bodo poromali do Pariza na srečanje s svetim očetom in mladimi z vsega sveta.

Mnoge pa bo zanesla pot tudi na najrazličnejša duhovna srečanja, ki jih v zadnjih letih v Sloveniji, hvalabogu, ne manjka. Na Uskovnici, Koprivniku, Pohorju, v Logarski dolini,

Stražišču, na Homcu, v Logu pod Mangrtom in na nešteti drugih krajih po Sloveniji se bodo zbirali mladi, da bi ponovno prisluhnili Jezusovim besedam, ki nas kot refren spremljajo že skozi vse leto: "Učitelj, kje stanuješ? Pridita in bosta videla" (Jn 1, 38 - 39). Kolikokrat so bile že izrečene in ali so se nas že dotaknile! Na nočnem romanju na Kurešček, na postnih duhovnih vajah, na nočnem bedenju mladih na Rakovniku... Toda v njih odkrivamo toliko svežine, da zvenijo vedno znova tako, kot da bi bile prvič izrečene.

V preteklih letih sem navadno nekaj tednov preživel z mladimi na raznih poletnih duhovnih programih. Mladi so imeli priložnost razmišljati o sebi, o svojem odnosu do Boga, o človeških in krščanskih vrednotah. Nabirali so si moči za tiste trenutke v prihodnosti, v katerih bodo morali spreje-

mati za svoje življenje pomembne odločitve. Videl sem, da so bili prav ti poletni meseci pogosto za mlade trenutki Gospodovega mimohoda. Jezus se je zaustavil ob njih in jih povabil na svoj dom. Srce mladih je bilo voljno in odprto - in zgodilo se je srečanje. Res je, pozneje je življenje polno menjav in novih spoznanj, toda spomin na tako srečanje z Gospodom ostane kot sveta dediščina.

Ko bomo v teh mesecih sklepali roke k Bogu z iskreno prošnjo za blagoslov, se spomnimo tudi mladih, ki bodo zaustavili korak svojega življenja na obljubljeni gori. Stojmo jim ob strani s krščansko spodbudo in oporo. In ne pozabimo, da je v tem velika življenjska modrost. Svet stoji na mladih! Če so oni blagoslovljeni, je blagoslovljena tudi pot nas, že odraslih.

Martin Lisec

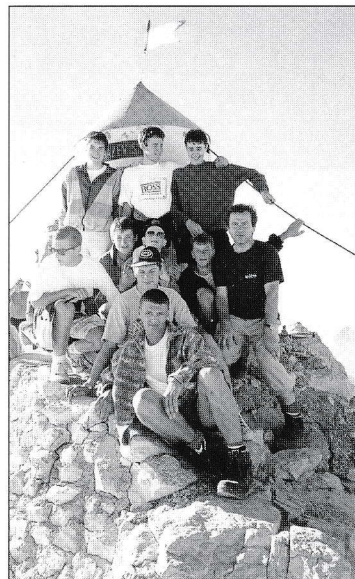

Počitnice so. Čas mnogih srečanj, izletov, duhovnih vaj, kampov... Povsod, kjer se zbirajo mladi na teh poletnih programih, se pričuje za Kristusa. Skupaj s salezijanci pričujejo mladi sami. Ne pridigajo, ampak živijo in oznanjajo upanje - to je Kristusa v sebi.

Kristjani nismo učenci kega filozofskega sistema, ampak smo moške in žene, ki smo v veri doživeli srečanje s Kristusom. Papež v svoji poslanici mladim pravi, da prav na poteh vsakdanjega življenja lahko srečajo Gospoda. Ko ga kdaj srečajo, so pripravljeni zanj tudi pričevati. Prinašati tudi drugim tisto, kar jim daje vrednost v življenju, kar jih dviguje iz mlačne

povprečnosti in malodušja. In v letošnjih počitnicah ga bodo srečevali in oznanjali na Uskovniških tednih, poletnih duhovnih vajah v Želimljem, tednih salezijanske mladinske duhovnosti na Koprivniku, duhovnem kampu na Pohorju, na počitnicah Smeh, ki jih organizira Karitas, in tudi v Parizu, kjer bo "na poti za svetoletnim križem mlada generacija, ki veruje v Kristusa, še enkrat postala živa podoba Cerkve, ki roma po cestah sveta; v molitvenih srečanjih, premišljevanju in pogovoru, ki združuje neglede na jezik in raso, v medsebojni delitvi skupnih idealov, problemov in upanja bo živo izkusila, kar je Jezus obljubil."

V Pariz potuje tudi Karmen Ulčar. "Zakaj?" me je zanimalo. "Ker se bo tam dogajalo nekaj velikega in lepega. Saj poznamo občutja, ko smo se pri nas srečali s papežem. Na stotine mladih se bo tu zbralo zaradi Kristusa in s tem pričevalo zanj. Pa tudi Pariz kot mesto je čudovito."

Učitelj, kje stanuješ? Pridita in bosta videla!

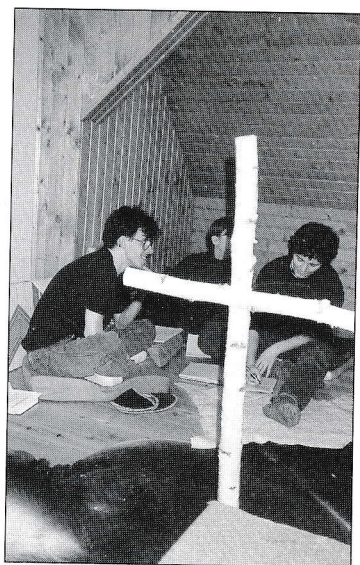
Jn 1, 38

Barbara Baloh in Mateja Novak sta animatorki na poletnih duhovnih vajah v Želimljem. Barbara pravi, da tem otrokom pričuje tako, da cel dan preživi z njimi in je dobre volje. "Pomembno je, da sprejemem vsakega človeka in se trudim za kaj pozitivnega. Mnogo moči za nadaljnje leto mi dajejo ti njihovi iskreni pogledi, veselim se njihove preprostosti in iskrenosti. Tudi oni me marsičesa naučijo. Poletne duhovne vaje že komaj čakam."

Katarina Hiti, animatorka Uskovniških tednov, takole razmišlja o pričevanju: "V tej čudoviti gorski naravi in med ljudmi, ki so pripravljeni storiti kaj dobrega, ni tako težko pričevati. Pričevati moraš tisto, kar sam živiš. Ni mi težko oznanjati upanje in veselje. Tu, na Uskovnici, dobim tudi moč za življenje v vsakdanjosti, za oznanjevanje Kristusa in vsega, kar on je. Egoistične želje izginejo nekam daleč stran."

Ivek Horvat pa poleti preživlja dneve z otroki na tim. Smeh počitnicah, ki jih organizira Karitas. "Otrokom oznamo pošteno in pametno življenje. To počnemo z glasbo, besedo, igro, s sprehodi, z raziskovanjem. Ves čas moraš biti z njimi, in to dobre volje. Nikakršnih nesoglasij ne smeš reševati pred njimi."

Mateja pa dodaja, "da moraš tisto, kar jim hočeš dati, tudi sam živeti. Na duhovnih vajah ne misliš toliko nase, ampak predvsem na to, kaj boš drugim dal. V tem je tudi ena izmed vrednosti pričevanja."

Tako torej ti mladi ljudje o svojem pričevanju.

"Jezus je zahteven prijatelj, ki kaže visoke cilje, ki zahteva od nas, da pozabimo nase in gremo njemu naproti ter mu zaupamo vse svoje življenje. Vendar - vprašam vas - ali se je bolje sprijazniti z življenjem brez idealov, s svetom, ki je ustvarjen po naši podobi, ali pa je bolje velikodušno iskati to, kar je resnično, dobro in pravično, ter delati za svet, ki bo odseval Božjo lepoto, pa čeprav za ceno preizkušenj, s katerimi se bomo ob tem morali srečati?"

"Porušite pregraje površnosti in strahu," pravi papež v svoji poslanici.

Jerneja Kovšca

Spet se je zgodilo - ČARNO JEZERO. Drugo ime za otoški smeh, za oči, polne iskric, za zaupno molitev k nebeškemu Očetu.

Letos je 1500 otrok skupaj z animatorji iskalo sledi, ki vodijo v prihodnost.

Poglej v svoje srce! Ali ni tudi v njem odtisnjena sled v lepšo smer?

Hladen deževen večer je bil, pred blokom se ni bilo mogoče pogovarjati, zato smo se umaknili v enega izmed številnih hodnikov. Kmalu je iz bližnjega stanovanja prišla gospa, nas ozmerjala, da "kurimo" elektriko, in dejala, da naj takoj odidem, drugače bo poklicala policijo. Naj kar kje drugje delamo "galamo in lumparije". Odšli smo. Saj ni bilo prvič, verjetno tudi zadnjič ne.

Kmalu po oblikovanju Skale je postalo očitno, da je zgolj prijateljsko druženje z mladimi, ki svoj čas preživljajo v hodnikih blokov, pred blok, v lokalih, diskotekah..., premalo. Kaj jim ponuditi, da bo njim privlačno in vzgojno obenem? Mi smo obracali, Bog pa je obrnil. V Benediktbeuernu v Nemčiji je nekaj članov Skale poslušalo predstavitve projekta Villamobil iz Heiligenstadta. Čisto navdušeni so projekt predstavili na enem izmed naših srečanj in imeli smo, kar smo iskali: Bus veselja!

O.K., smo rekli, idejo imamo, ampak kako jo uresničiti? Ni namreč tako preprosto kupiti avtobus in ga preurediti v prostor za mlade. Se posebej, če si študent, vključen v kakšno skupino prostovoljne narave (kot je npr. Skala). To pomeni, da nimaš stalnega pritoka denarja, in vse, kar hočeš pripraviti, uresničiti,

vključuje (poleg vsega drugega) iskanje finančnih sredstev.

Sanje... Začeli smo iz ničle, trdo smo delali, denar je začel počasi prihajati, sanje so začele dobivati resnično obliko in v začetku letošnjega leta smo kupili pravi pravcati avtobus. Našim sanjam so se začeli pridruževati ljudje, ki v svojih srcih čutijo veliko ljubezen do bližnjega. Od rojstva Skale pa do danes sem srečala in spoznala veliko plemenitih in veliko-dušnih ljudi. Ljudi, ki gledajo, vidijo in razumejo, in ko spoznajo v svojem srcu, na to v polnosti odgovorijo. Bog povrni številnim dobrotnikom. Iskrena hvala AS-Remontu, ki preureja avtobus; g. Jerebicu in g. Herletu, ki sta z dobrodelnimi koncerti podprla projekt Bus veselja, in še toliko drugim.

Ob podpori takih ljudi smo

našli in kupili avtobus, ki sedaj med preurejanjem že nestrpnost pričakuje, kdaj se bo v njem razlegel vrišč otrok in veseli smeh mladih. Medtem pa animatorji Skale zavzeto pripravljamo razne programe, ki bodo potekali v in okoli Busa veselja. To so:

- potujoča igralnica (v avtobusu bosta dva namizna nogometa, razne družabne igre);
- učilnica (avtobus se bo v nekaj minutah spremenil v učilnico s tablo, mizice in sedeži pa so tako del njegove stalne opreme);
- videosoba (dva TV ekrana z videorekorderjem);
- infotočka (police z informativnim gradivom za mlade);
- mini bistro (na avtobusu bo mogoče kupiti slaščice in brezalkoholno pijačo, si skuhati vročo čokolado ali čaj, speči vafle...);
- možnost izletov (pikniki, izleti po bližnji ali daljni okolici, poletni tabori).

Ob tako pisani ponudbi bo vsak obiskovalec našel kaj zase in tako koristno preživel svoj čas. Skupaj z otroki in mladimi se želimo igrati, učiti, pogovarjati, odkrivati svetle in temne trenutke življenja, jim biti v spodbudo in oporo. Bus veselja pa ni le prostor zbiranja, najprej želi biti varno in toplo zavetje mladim, ki so za ta občutja prikrajšani. *ena Skalca*

Točno: ubila se bom

Bernarde že nekaj časa ni bilo videti ne pri maši ne med vrstniki. Kot da bi se pogreznila v zemljo. Tudi prijatelji je niso videli. Vedeli so povedati, da hodi v šolo in se po vsej verjetnosti "pifla". "Nje pa ne boš videl vse do konca leta. Odkar jo poznamo, je vedno ista: učenje, učenje in spet učenje."

Sledil je pogovor, kam se kdo namerava vpisati, ko bo končal 4. letnik srednje šole. "Jaz bi rad na elektrofaks, samo kaj, ko ne bom imel dovolj točk. Srednješolski uspeh je bolj tak... Upam, da se mi vsaj matura pokrompiri!" "In če ne uspeš?" so silili drugi vanj. "Če ne uspem, se bom vpisal kam drugam. Če ne uspem letos, pa drugo leto. Kar tako ne morem celo leto gledati v zrak. Ob tla pa se tudi ne mislim metati. Brez zveze. Kar bo pa bo!"

Pogovor se je prelevil v zanimivo debato. Drug drugemu so dajali duška, drug drugega opogumljali, čeprav je bil vsak zatopljen v svoje skrbi in stiske. Ko je vse prišlo že do "vrelišča", je fant zaklical: "Ljudje Božji! Pa če ne uspem, kaj!? Naj zato skočim pod vlak! Dajte no zganjati tako paniko. Če mi bo uspelo, odlično, če ne, Bog pomagaj. Še vedno je kako bilo. Včasih človek misli, da je edina pot samo tista, ki si jo zapiči v glavo. Ščasoma pa ugotovi, da je celo dobro, da mu ni takrat tisto uspelo. Naj si zaradi enega neuspeha uničim vse življenje? Dajte no! Toliko pa spet nisem prifrknjen!"

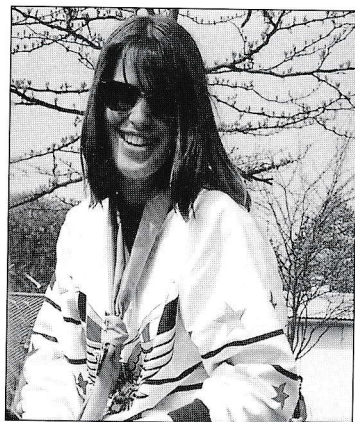
Kot olajšanje je padlo na vse.

Cez nekaj dni srečam Bernardo. Vso zgrbljeno pod bremenom knjig in zatopljenosti. "Pozdravljena!" Zdrnila se je.

"Pozdravljen. Nisem te opazila. Dirkam iz šole." "Saj bo že konec!" "Pouka že, kaj pa matura?" je takoj morala dodati nekaj pelina. "Ti pa menda res nisi imela nikoli problemov s šolo!" "Kaj ti veš! Veš, koliko sem se morala učiti." "In zato imaš tudi dobre ocene." "Že, že, ampak čaka me še matura." "Kam nameravaš?" "Medicino ali nič!" "Kako 'medicino ali nič'? Saj je še kakšna druga možnost." "Na drug faks ne grem. Na medicino pa rajši sprejemajo fante. Zato je vprašanje, ali bom sprejeta." "Se pa vpišeš na kaj sorodnega, recimo na farmacijo in drugo leto poskusiš ponovno." "Tega pa ne. Rajši se ubijem. Preveč sem žrtvovala časa za učenje!" "Čakaj, tako pa spet ne!" "Častna beseda, točno to bom naredila!"

Prav ustrašil sem se njenih besed. "Ubila se bom!" mi še danes zvenijo besede. In bolj ko se oddaljuje najino srečanje, bolj razpredam misli, kako je mogoče, da mlad človek na kaj takega sploh pomisli. In tako mišljenje ni tako redko. Na urgentnem oddelku bolnišnice vedo povedati, koliko je prav ob zaključnih izpitih ali vpisu na višjo stopnjo šolanja mladih obupancev. Človek se vprašuje, odkod ta pojav. Razlogov je verjetno kar nekaj.

Eden izmed njih je premočan pritisk okolja in domačih na te mlade ljudi, ki še niso zrele osebnosti. Tam, kjer starši in domači svoj lastni uspeh enačijo z otrokovim uspehom, tam pade sreča in zadovoljstvo staršev na pleča otroka. Otroek postane odgovoren za srečo svojih staršev in domačih.

K temu bi lahko prišteli tudi miselnost, da je človekova sreča samo v položaju ali statusu, ki ga doseže. Višje ko boš prišel, bolj boš srečen. In če se komu pri tem "plezanju" zalomi, bo nesrečen.

Samo družbeno okolje vse preveč poudarja, kako je pomembno znanje. Vemo pa, da je znanje samo en vidik človekove razsežnosti. Kje pa so čustva, srce, duhovnost?

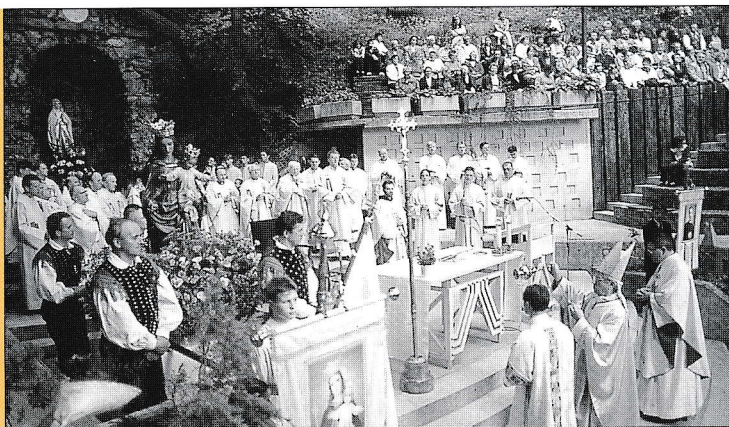
Tudi mladi sami so danes osebno neprimerno bolj krhki kot nekoč. Vso svojo mladost živijo v zavetju svojih staršev, ki vse storijo namesto njih, samo da bi bil otrok uspešen v šoli. In ko jih samo malo pritisne življenje, se ob očitkih, da so zanje storili vse, mladi preprosto zlomijo. Takrat tudi sklicevanje na vero in zaupanje v Boga ne pomaga več. Mlad človek vidi pred seboj samo neuspeh, temo in brezizhodnost.

In kaj storiti? Treba bo temeljito premisliti tako staršem in vzgojiteljem, kakor vzgojnim ustanovam in celotni družbi, za kaj hoče vzgojiti mladi rod in kako ga vzgojiti v zrele človeške osebnosti. To je ena najpomembnejših nalog, ki nas še čaka.

Ciril Slapšak

Osrednjo romarsko slovesnost pri Mariji Pomočnici na Rakovniku je 25. maja 1997 vodil apostolski nuncij v Sloveniji msgr. dr. Edmund Farhat. Iz daljšega nagovora pri lurski kapelici navajamo naslednje njegove spodbude romarjem.

APOSTOLSKI NUNCIJ O MARIJI

"Mnogo razlogov je, ki nas ta popoldan povezujejo. Smo v mesecu maju, najlepšem mesecu leta: to je mesec cvetja in pomladi. Posvečen je Mariji, cvetu človeštva, ki je rodila Besedo življenja in je postala moč in pomoč kristjanov.

Pod tem imenom jo slavimo in častimo tudi na tem kraju in v tem občestvu: kot zavetnico tega svetišča in kot zavetnico sinov in hčera sv. Janeza Boska, kot Kraljico in Mater Cerkve.

Obhajamo tudi nedeljo svete Trojice. Presveta Trojica je bogastvo skrivnosti krščanskega življenja. Bog, eden in vsemogočen, od katerega izhaja vsako življenje, si izbere mater in želi biti rojen iz žene. Ko je prihajal nad apostole Sveti Duh, je bila navzoča tudi Marija, čeprav v drugih priložnostih ni bila zraven. Marija, Božja mati, je izvoljena od Očeta. Sedaj bo tudi ona prejela Svetega Duha, da postane soustanoviteljica Cerkve in jo pospremi kot nositeljico miru in upanja na obličju zemlje.

Vemo, dragi bratje in sestre, da nas ne loči več niti trideset mesecev od leta 2000. Kristus-

ov namestnik spodbuja vse kristjane, naj se posvetijo premišljevanju, da bi ponovno odkrili Kristusovo podobo. Božji Sin postane človek zato, da bi osvobodil človeka. Nesmrtni Bog okusi smrt, da bi jo uničil v njeni lastni gospodovalnosti. Nedostopni in neizmerljivi Bog postane vidno znamenje, dostopen našim čutom, vir novega življenja in trdnosti vere. Postane Evharistija, ki se ji bližamo in jo uresničujemo v liturgičnem obhajanju. Dopusča, da ga slavimo, nosimo in častimo pod podobo kruha in vina. Je navzoč v tem svetišču molitve na Rakovniku, kakor tudi v veliki katedrali sveta, je navzoč v strogem samostanu s klavzuro, kakor na stadionih evharističnih kongresov, tudi tega, ki se bo začel prihodnji teden v Varšavi.

Vse to bi ne bilo mogoče brez spontanega in veliko-dušnega odgovora Device iz Nazareta. Z njenim pogumom se je začela uresničevati obljuba Božjega odrešenja. Njena navzočnost ob apostolih v dvorani zadnje večerje in zunaj nje, njena navzočnost v misli,

premišljevanju in češčenju Cerkve je dajala moč kristjanom, ki so jo začeli spontano klicati kot Pomočnica, Pribežališče in Pomoč kristjanov.

Pred letom dni nam je papež tu v Sloveniji priporočal, naj se trudimo za svetost s češčenjem Evharistije po zgledu Antona Martina Slomška.

Zato tudi mi, ki smo se danes zbrali tukaj, da bi častili Marijo, čutimo, kako pomembna je naravnost na središče in vrh resnice krščanstva, na Evharistijo, ki je hrana naše duše in najbogatejši zakrament našega ubogega razuma.

Dragi bratje in sestre, Marija je pomoč, opora na poti h Kristusu. Ona ni ovira, ona je podoba - ikona Cerkve, v kateri je temelj in vrhunec Evharistija. Marijino poslanstvo je bilo in je: darovati Sina za odrešenje sveta.

Dala ga je v svojem času; sedaj nas vabi, da ga prejemo v zakramentu, da bi tako rasla družina Božjih otrok: družina miru in solidarnosti v Božjo slavo. Po Mariji k Jezusu!"

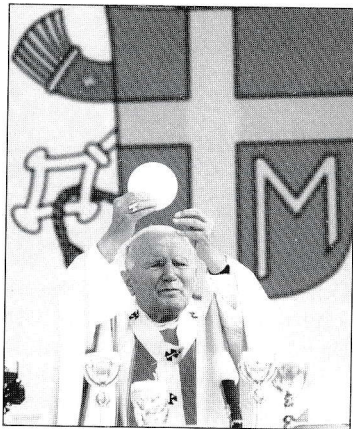
SVOBODNI V KRISTUSU

Papež Janez Pavel II. se je udeležil sklepa 46. mednarodnega evharističnega kongresa v Vroclavu. Kristus nas je osvobodil, da bi bili zares svobodni. Brez Kristusa ni resnične svobe. V pismu Eno telo in en duh v Kristusu nam je papež zapisal:

Ker je torej evharistija vir ljubezni, zato je vedno bila v središču življenja Kristusovih učencev. Obliko kruha in vina ima, to se pravi obliko hrane in pijače. Tako nekaj domačega je torej človeku, tako tesno povezana z njegovim življenjem, kakor sta to ravno hrana in pijača.

Ceščenje Boga, ki je Ljubezen, se v evharistični pobožnosti poraja iz tiste globoke povezanosti, po kateri on sam podobno kakor jed in pijača napolni našo duhovno naravo in ji - na način jedi in pijače - vzdržuje nadnaravno življenje. Takšno "evharistično" ceščenje Boga torej docela ustreza njegovim zveličavnim načrtom. Oče sam hoče, da ga pravi "molivci" prav na tak način častijo (Jn 4, 23). Kristus je razlagalec te volje tako s svojimi besedami kakor tudi s tem zakramentom, s katerim nam omogoča moliti Očeta tako, kakor je najbolj v skladu z njegovo voljo.

Na podlagi takega umevanja evharistične pobožnosti postane potem vse kristjanovo življenje prežeto z nečim zakramentalnim. Če namreč kristjan gradi svoje življenje na zakramentih in če je to njegovo življenje prešinjeno s skupnim duhovništvom, potem to pomeni, da predvsem želi, naj

Bog v njem deluje, da bi ga v Svetem Duhu pripeljal "do mere polne starosti Kristusove" (Ef 4, 13). Bog pa ga s svoje strani ne srečuje le po zunanjih dogodkih in po svoji notranji milosti, marveč deluje v njem z večjo gotovostjo in močjo po zakramentih. Ti dajejo njegovemu življenju nekaj zakramentalnega, nekakšno zakramentalno obliko, zakramentalni pečat.

Izmed vseh zakramentov je evharistija tista, ki dovršuje človekovo uvedbo v krščanstvo in podeljuje uveljavljanju skupnega duhovništva tisto zakramentalno in cerkvenostno obliko, ki to skupno duhovništvo povezuje s službenim duhovništvom. Tako je evharistična pobožnost središče in vrhunec celotnega zakramentalnega življenja. Zakramenta uvedbe v krščanstvo, kakršna sta krst in birma, v evharistični pobožnosti kakor globok odmev stalno delujeta. Kje bolj prihaja do izraza resnica, da se ne samo "imenujemo Božji otroci", ampak v moči zakramenta krsta "tudi smo", kakor prav v tem, da postanemo v evharistiji deležni telesa in krvi edinorojenega

Božjega Sina? In kaj nas bolj usposablja za to, da bi bili pred svetom "resnične Kristusove priče", kar dobi svoj temelj v zakramentu birme, kakor ravno sveto obhajilo, v katerem Kristus daje pričevanje nam in mi njemu?

Vedno moramo paziti na to, da nam ne bo to veliko srečanje s Kristusom v evharistiji postalo zgolj navada in da ga ne bomo prejemali nevredno, to se pravi v stanju smrtnega greha. Krepost spokornosti in sam zakrament pokore, to oboje nam je brezpogojno potrebno, da v sebi ohranimo in vedno bolj poglobljamo tistega duha češčenja, katerega človek dolguje Bogu samemu in njegovi ljubezni, ki se je tako čudovito razodela.

Ta zakrament kruha in vina, jedi in pijače, resnično povzroča edinstveno preoblikovanje in povišanje vsega, kar je človeško. Češčenje, ki ga izkajujemo evharistiji, ni toliko češčenje nedostopne vzvišenosti, marveč bolj češčenje Božjega ponižanja in dobrotljivosti; hkrati pa se s tem po odrešujočem Božjem usmiljenju preoblikuje svet v človekovem srcu.

Vsa ta vprašanja so tesno povezana z obhajanjem najsvetejše daritve. V tem obhajanju svete daritve prihaja češčenje sv. evharistije najbolj neposredno do izraza. Tukaj priteka evharistična pobožnost iz srca kot najdragocenejša predanost, prešinjena z vero, upanjem in ljubeznijo, to je krepostmi, ki so nam bile vlite pri krstu.

BRAZILIJA

Pošiljam vam vroče in delovne pozdrave v rodno Slovenijo. Prilagam fotografije, na katerih sva z g. Saksidom in otroki projekta "SREČNIOTROCI". Vanjsko vključeni otroci ceste. V Don Boskovem mestu resnično dobijo vse, kar potrebujejo za uspešno uvajanje v življenje. To pomeni, da imajo možnost zadovoljiti osnovne človeške potrebe, do pridobivanja znanja, vrednot družbe in duhovnih vrednot.

Največ pomagam g. Ernestu pri pošiljanju pism v Italijo; pomagam mu pri iskanju naslovov botrov in botric. Čeprav je njegovo prvo delo šola in delo z otroki, pa to ni vse. G. Ernest je eden najpomembnejših mož v socialni politiki Corumba. Vedno pomaga revnejšemu sloju. Sadovi njegovega dela so vidni povsod. Okrog Don Boskovega mesta je ustvaril celo naselje, ki se prav tako imenuje po don

Bosku: iz barak je nastalo naselje s hišami. Tem ljudem v okolišu pa ne pomaga samo s hrano in drugimi potrebščinami, ampak jih uči tudi globalno razmišljati o socialni problematiki, kajti v Braziliji za revne ni poskrbljeno.

Vedno, kadar spremljam misijonarje, ki gredo maševat med najrevnejše prebivalstvo, se ob molitvi očenaša zavedam, kaj pomeni prošnja "daj nam danes naš vsakdanji kruh".

Gabrijela Simetinger

Vidite, kako koristna je ta naša Gabrijela. Je prijetna in takoj naveže stike z vsakim človekom. Zdi se mi, da je srečna, četudi ima veliko raznega dela. Je razumna, prična, izvrstna. Vsi jo imajo radi. Škoda, da tečejo dnevi in čez tri mesece me bo pustila samega s tem ogromnim delom.

Vaš vdani sobrat in slovenski misijonar

Ernest Saksida.

INDIJA

50 let v Indiji

Misijonar g. Ludvik Zabret, salezijanski sobrat pomočnik, letos skupaj s sobratom g. Ivanom Kešpretom praznuje 50-letnico misijonskega delovanja. Poznamo ju iz knjige V misijonskih brazdah Indije.

● Spomini iz otroštva

Zelo živo mi je ostalo v spominu, kako sem z mlajšima bratoma ob postelji molil Pozdravljena Kraljica. Ob tem me je navdala neka čudna notranja sreča, ki jo še danes doživljam. Danes vem, da se je takrat Marija dotaknila mojega srca.

Iz najstniških let se dobro spominjam, kako sva z mamo vsako leto za praznik Marije Pomočnice romala na Rakovnik. Udeležila sva se maše v soboto zvečer pri lurski kapeli in procesije z lučkami v cerkev. Potem sva v cerkvi bedela vso noč. Po peti jutranji maši sva odšla domov, da je mama poskrbela za družino.

● Porajanje misijonskega poklica

Ko je leta 1935 odhajal v misijone bratranec Jožko Kra-

mar, sem mu obljubil, da pridem za njim. Po končani osnovni šoli leta 1937 sem bil sprejet med aspirante na Rakovniku. Če z mamo ne bi hodila k Mariji na Rakovnik, gotovo ne bi bil danes misijonar v Indiji. To je Marijino delo. Ker je moja mama k njej molila.

● Mlad salezijanec

Po noviciatu leta 1940 nič posebnega. Prišla je vojna. Potem pa me je Bog utrjeval za delo v misijonih prek Turjaka, Kočevja, taborišč. Tega takrat nisem vedel in tudi na misijone nisem mislil. Bog pa me je prijel za besedo, ki sem jo dal Kramarju.

Po vojni sem se znašel na kmetijski šoli v Cumianu pri Turinu. Ko je prišel inšpektor iz Indije iskat primerno osebje za Indijo, sem se javil tudi jaz.

Po sedmih mesecih sem še z dvema Slovencema prispel v Madras.

● *Indija takrat in danes*

Takrat je Indija štela 350 milijonov prebivalcev, sedaj se približuje milijardi. Ta porast prebivalstva je zahtevala vse-splošen kmetijski napor. Danes Indija pridelava dovolj hrane, nekaj je celo izvažala. Indija ni več tako zaostala, kot si to predstavljate v Evropi. Tudi to je napredek, da sem sedaj dobil prvič vizo za pet let z možnostjo večkratnega izhoda in vstopa.

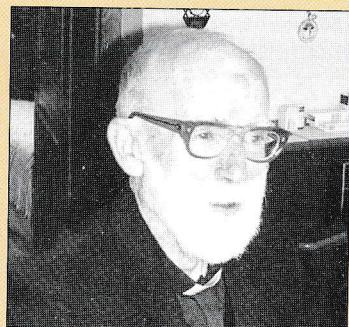
V Indiji ni več tujih misijonarjev; tam smo še samo tisti izpred 50 let. Indija se boji

pokristjanjenja. Hvala Bogu, da so tudi naši salezijanski predstojniki spoznali znamenja časa in so se takoj po vojni lotili dela za domače poklice. Tako je v teh 50 letih iz dveh nastalo osem inšpektorij (provinc), po številu sobratov pa je tretja država na svetu (za Italijo in Španijo).

● *Pogled nazaj*

To je naredil Gospod in je čudovito v naših očeh!

50-letnico misijonskega delovanja praznuje tudi g. Ivan Kešpret, ki deluje od leta 1947 v Indiji. Obema jubilentoma iskrena voščila in obilje Božjega blagoslova.

Na obisk v domovino je prišel misijonar g. Pavel Bernik, ki v Indiji misijonari že od leta 1934. V domovini se bo udeležil misijonskih slavic in proslavil 80-letnico življenja. Iskreno mu čestitamo! Več v prihodnji številki.

PAPUA

Araimiri, 26. maja 1997

Spoštovani vsi bralci Salezijanskega vestnika!

Pozdravljeni. Naj svoje pisanje začnem z zdravamarijo v jeziku orokolo: Mary, a ma la hela, ave iki grace niki...

Praznik Marije Pomočnice. Jezus nam danes še enkrat daruje njo, ki je njegova ljubezen. Daruje nam jo, ker nas ljubi. Ona je pot njegovega srca. In zaradi njene pokorščine do Boga je bila zmožna moliti: Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku.

Jezus nas vabi, da se ji še bolj približamo, da bo tako lahko tudi on bližje nas. Dajmo se ji voditi. Podajmo ji roke in nas bo vodila k njemu.

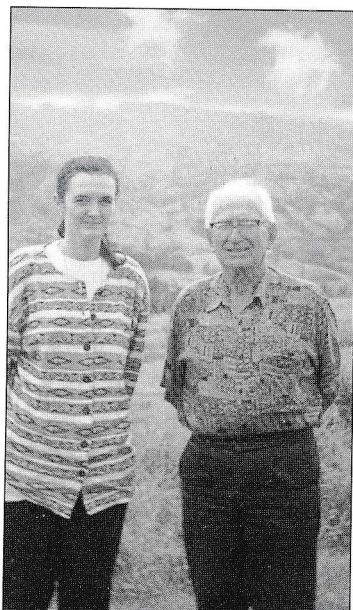
Približujejo se naše tritedenske počitnice. Naš Araimiri počiva v zavetju džungle in v objemu morja. Trenutno so se pokvarili skoraj vsi generatorji, zmanjkalo nam je vode, ker ni dežja, tudi avtomobili ne delajo, vrhu tega pa nas še obiskuje-

jo roparji, če ni kaj ukrasti, pa plašijo dekleta.

Gospod Kramar se dobro počuti in je zadovoljen z delom. Tudi jaz poskušam dati vse svoje moči za mlade, ki res potrebujejo vzgojo.

Pozdrav vsem. V molitvi z vami vsemi

Zvonka.

Araimiri, 24. maja 1997

Spoštovani!

Semkaj sem prišel, ker je inšpektor hotel, da se malo oddahnem in čas porabim za duhovno osvežitev, kar se spodobi, saj je minilo že več kot 60 let po noviciatu.

Čez dan se zaposlim s pravo montažnih elementov za gradnjo šol, morda pa tudi za preselitev misijona v nekoliko višji kraj.

Zvonka tu razvija čudovito misijonsko delo. Ko je prišla na Papuo, je bila kuharica, sedaj pa je odlična in cenjena učiteljica in vzgojiteljica z vsemi potrebnimi izpiti za to zaposlitev.

Povej, prosim, zlasti mladim sobratom, da se veselim njihovih uspehov med mladimi in jih občudujem in prosim Gospoda, da jim da don Boskove vztrajnosti. Prav lepo vse pozdravljam in vam vsem iz srca želim še nadaljnjih uspehov.

Vsem pa, ki se zanimajo za naš misijon, bratske pozdrave in medsebojni spomin v Gospodu.

Jozko Kramar

KO JE MLADOST OŽIVILA MLADOST...

Sprva je bil vsak izmed nas mlad in zagnan človek, ki je poiskal svoje načine, kako lahko stori čimveč dobrega mlajšim od sebe. In se je dogajalo: eden je vodil ministrante na vasi, druga je iskala stike z mladimi na ulici, tretja je vodila birmance, jaz sem živela z dekleti v internatu... Vsem pa je bilo skupno, da svojega dela nismo opravljali le polovičarsko.

Nekoč pa se je zgodilo, da smo se vsi najbolj dejavni povezali v Skupino mladih don Boskovih sotrudnikov, ki bo živela obljubo, da celo življenje na neki način podari mladim. Ob vsem, kar se je že dogajalo,

Na enem izmed skupnih koncev tedna pa nam je bilo vsega dovolj. Odločili smo se, da romanje v don Boskove rojstne kraje vzamemo kot osebno prenovu in prenovu skupine. Takrat se je začelo dogajati.

Zgodilo se je nekega dne, konec koncev sploh ni pomembno, katerega... Bil je večer in skupina prijateljev se je odpravljala na romanje. Tako čudovit večer je bil, ko nam je Marija v votlini ob robu gozda delila še zadnje blagoslove pred odhodom na pot. Nestrpno smo čakali Prijatelja, ki pa ga tistega večera ni hotelo biti od nikoder. V poslednje "domače"

slanstva vleklo. Želeli smo si k tistemu don Bosku, ki nas ljubi tako močno, da nam bo v dneh, ki jih bomo preživeli na njegovem milostnem kraju življenja, poklical v spomin vse talente, ki jih bomo morali še pomnožiti.

In smo prispeli. Nekoliko zaskrbljeni, ker te, Prijatelj, kljub dogovoru ob odhodu od doma ni bilo z nami. Pili smo milost don Boskovih krajev in iskali na njegovem Hribu znamenja njegovih korakov in iger in misli in sanj... Čudovito lep dan je bil, res poln blagrov na tem tvojem hribu, don Bosko.

Šele zvečer pa sem te, dragi don Bosko, začejala prav razumeti. Ne, ti nisi svetnik samo veselja in brezskrbnega druženja z mladimi ter lahkih poti skozi življenje. Tistega večera je pot skupine prijateljev šele začela biti vredna pisanja Poti z veliko začetnico. Kot neštete tvoje poti, don Bosko, se je tudi naša pot sprevrgla v Pot, ki smo jo sprva močili s solznimi očmi... in šele nato s solzami olajšanja zaradi zaupanja v Božjo ljubezen.

Ko smo obhajali tistega večera sveto mašo, se nam je prvokrat zgodilo, da sta nam bila v dar ponujena dva Prijatelja: Gospod in pa ti, dragi Prijatelj, ki na Pot nisi odšel z nami in te sedaj ni več med nami...

Res, tedaj smo razumeli, zakaj se kraj, kjer smo živeli te dni, imenuje Hrib blagrov. Dal si nam največ, kar si mogel, to je svoje življenje. Zakaj? Morda zato, da začnemo svoja mlada življenja jemati bolj resno. Morda zato, da bo življenje naše skupine še bolj podobno skupini

se nam je zdelo precej odveč še formiranje neke nove skupine (pa čeprav z nalogo, da za seboj vzgoji nove generacije mladih, ki jim bo šlo "zares"), zato so bila naša srečanja precej nekorektna, s pogostimi izostanki posameznikov; pa tudi pravega prijateljstva ni bilo med nami.

zdravamarije rožnega venca smo Mariji polagali v naročje še zadnje misli, pričakovanja... in tudi stiske, ker se nam je mudilo na pot. Zmolili smo rožni venec - tudi zate, Prijatelj - in odšli na dolgo pot. Pot, ki nas je pripeljala tja, kamor je že od nekdaj vsakega izmed nas na svoj način in prek svojega po-

dečkov, ki jo je okoli sebe zbiral don Bosko. Tudi njemu so umirali najboljši fantje... Morda zato, da boš s svojo "navzočnostjo od zgoraj" delil blagoslov našemu delu za mlade... Morda... Vsak izmed nas ima svoj odgovor...

Pa vendar smo tistega dne imeli vsi enakega: molili smo namreč "ki je od mrtvih vstal". Bi mar smeli podvomiti o tej resnici? Bi mar imeli pravico neutolažljivo jokati?

Prej smo hodili po poti, ki smo jo kot skupina jemali le napol zares. Le kot eno izmed tisoč obveznosti, ki jih že tako imamo v svojih mladih življe-

njih. Sedaj pa je naša pot postala Pot, ki bo tudi zaradi tvoje poti, ki se je tako nenadoma končala, v kratkem dobila svoj postanek: zaradi tebe, zaradi sebe in zaradi mladih bo vsako izmed nas obljubil, da bo celo svoje življenje posvetil prizadevanju za dobro tistih, ki jih imamo najraje, to je mladih. To bo moj odgovor na to, da te ni več tu... Ko bom izrekla to obljubo, jo bom izrekla tudi v tvojem imenu, Prijatelj, saj vem, da bi neizmerno rad to storil tudi ti.

Veš, mladi tako radi sanjamo in si rišemo v svoja mlada življenja najlepše podobe. To, kar

se nam je zgodilo, pa ni bila sanja, ampak resnica, ki je bolela...

Sedaj pa imamo nekega Prijatelja, ki skupaj z don Boskom iz drugih perspektiv varuje in blagoslavlja naše delo. Blagor meni, ki si me vrnil v življenje. Blagor mladim, ker bom sedaj še bolj zanje. In blagor Gospodu, ki ima ob sebi takega fanta.

Hvala ti, Miran, ker je tvoje mlado življenje oživilo do takrat morda že rahlo "postarana" življenja.

V imenu Mladih don Boskovih sodelavcev in v svojem - Monika.

Želimlje, 21. maja 1997

GOSPOD, KAKO VELIČASTNO JE TVOJE DELO! 80-letnica don Boskovih prostovoljk

Strmim v kip bl. Filipa Rinaldija, ki ga vedno krasi cvetje. Obhajamo 80-letnico. Da, prav na današnji dan pred 80 leti so prišla k Rinaldiju tri dekleta s prošnjo, da bi jim pomagal živeti kot sestram hčeram Marije Pomočnice, vendar s to razliko, da svojo posvetitev ne bi živele v samostanu, ampak v svetu.

Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik, ki ga je v duhovnosti tako goreče posnemal, je dobro razumel njihovo željo. Že don Bosko je gojil misel, da bi poleg salezijancev, hčera Marije Pomočnice in sodelavcev bile tudi žene, ki bi svojo posvetitev Bogu živele v svetu. Rinaldi se je z navdušenjem zavzel za ta dekleta in jim pomagal, da so se njihove želje počasi izoblikovale.

In danes? Božje delovanje je tako čudovito, da človek ostrmi nad njegovo veličino. Iz skupine treh deklet je zrasla

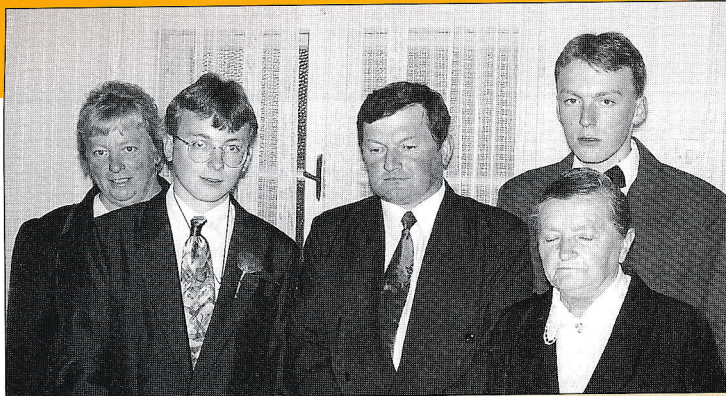
svetna ustanova don Boskovih prostovoljk (DBP), ki danes šteje prek 1300 članic, razkropljenih po svetu. Čeprav so navade in kulture narodov različne, živimo isto poslanstvo v salezijanski družini. Vsaka DBP se prilagodi načinu življenja svojega okolja, saj se na zunaj ne sme razlikovati od drugih dobrih deklet. Če kdo,

potem je DBP tista, ki mora razumeti stiske in radosti svojega naroda.

Slovenske DBP je ob praznovanju 80-letnice ustanove prvič obiskala pokrajinska odgovorna. Skupaj smo se zahvalile Gospodu za ustanovo, po kateri smo spoznale načrt, ki ga ima Bog z nami, dobile smo novega poleta, se zahvalile za našega ustanovitelja Filipa Rinaldija, za duhovni poklic in za Svetega Duha, ki je v teh letih oblikoval in vodil ustanovo DBP.

Človek je srečen takrat, ko pozablja nase in se daruje za bližnje. Čudovita je tudi zavest, da nisi sam. Z mano je Bog, ki vodi moje življenje, ob meni so sestre, ki me spremljajo z molitvijo in dobrimi nasveti. Skupaj se trudimo in se prizadevamo, da bi bilo naše življenje ena sama zahvala za vse, kar prejemamo od Boga.

DBP

DRUŽINA JE CELOTA

Smo kmečka družina, ki ima svoj dom v Šentjanžu, v lepi dolenjski pokrajini. V družini nas je šest: ata Stanko je varilec, mama Marija gospodinja, 20-letni Boštjan je redovnik salezijanec, 18-letni Miha je končal srednjo lesno olo, 15-letna Mateja obiskuje 1. letnik Gimnazije Želimlje in stara mama Marija.

Ata in mama prihajata iz iste župnije Šentjanž. Poročila sta se dokaj mlada in si na očetovem domu zgradila skupen dom. Kmalu se jima je rodil Boštjan, dve leti kasneje Miha in nato Mateja. Mama je na začetku hodila v službo, vendar je zaradi vzgoje otrok in dela na kmetiji službo pustila. Veliko je pri vzgoji otrok pomagala stara mama, ki je rada skrbela in varovala svoje vnuke. Tako je tudi mami ostalo več časa za delo na kmetiji.

Starši so skušali v družini že od začetka ustvariti pravo krščansko ozračje, kjer bi otroci začutili, da nad nami bedi še nekdo - Bog. Vzpodbujali so jih k rednemu obiskovanju svete maše, k molitvi pred jedjo ter molitvi pred spanjem. Prav nedelja s sveto mašo nas je najbolj povezovala. Čeprav nismo hodili k maši skupaj (starši zjutraj in otroci kasneje), je bil to za vso družino poseben dan. Ponavadi smo se vsi zbrali, poklepetali, včasih odšli na skupen sprehod in se tako po napornem tednu razvedrili. Ko so otroci odrasčali, so začeli hoditi tudi na duhovne vaje, ki so jih vodili salezijanci: Miha in Boštjan v Želimlje, Mateja pa na

Bled k sestram hčeram Marije Pomočnice. Kadar so se otroci vračali z duhovnih vaj, se je v družini čutilo, da se je nekaj spremenilo na boljše. Hkrati z otroki so to čutili tudi starši. Ker pa so se udeležili veliko tečajev duhovnih vaj, se je med nami in salezijanci spleta trdna vez. To še posebno velja, odkar je Boštjan naredil prve zaobljube in postal salezijanec.

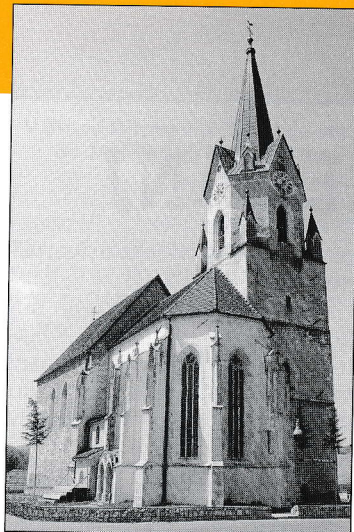
Sedaj že kar nekaj let (prej nismo) redno hodimo ob prazniku Marije Pomočnice na Rakovnik. Priporočamo se ji posamezni člani, kakor vsa družina, saj imamo sedaj bolj redko priložnost, da bi se vsi zbrali. Še posebej radi molimo za duhovne poklice. Stara mama je tudi v skupini molivcev za duhovne poklice. Vsi skupaj čutimo, da prav teh poklicev najbolj primanjkuje. Mateja je animatorka v Želimlju. Čeprav je še mlada, se zaveda, da mora tudi ona pomagati drugim, jih sprejemati takšne, kot so, in jih take tudi ljubiti. Kakor so nas ljubili starši, vzgojitelji, tako moramo ljubiti tudi mi druge. Vsi skupaj pa se prizadevamo, da bi bili med seboj čimbolj povezani in da bi osrečevali drug drugega.

Ker otrok med tednom ni doma, se ob koncu tedna počutimo kot čebele, ki utrujene in željne počitka hitijo domov. Boštjan prihaja domov še bolj poredkoma, zato je takrat za vso družino kar velik praznik. To se zgodi za večje praznike (božič, velika noč, počitnice...). Za nas so to najlepši dnevi, ko ponovno začutimo utrip cele družine. Večkrat ob takih priložnostih tudi kakno zapojemo in si tako olepšamo naše skupno bivanje.

Vsako družino pa doleti tudi kakšna preizkušnja. Tako je bila letos operirana stara mama. Bili smo kar v strahu, kako bo potekalo okrevanje. V tem času smo se še bolj med seboj povezali. Potrebujemo jo. Zavedamo se, da bi z njo izgubili del sebe. Bog nas je uslišal v polnosti. Njemu smo dolžni zahvalo za njeno zdravje.

Na družino gledamo kot na celoto, kjer mora vsakdo prispevati svoj delež. Če se kdo nič ne potrudi za skupno življenje, lahko to postane zelo neznosno. Okusili smo, da prav iz te požrtvovalnosti raste ljubezen, potrebnost in mir med družinskimi člani. Seveda to ni vedno mogoče storiti. Nastopijo tudi trenutki slabosti. Toda če se celotna družina trudi ter skupaj moli k Bogu, jo bo Bog vedno uslišal. Saj v Svetem pismu piše: "Prosimo in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo." Jamnikovi

500-LETNICA gotske cerkve v Šentrupertu

Za letoma 1993 in 1994 še tretji jubilej v tem desetletju

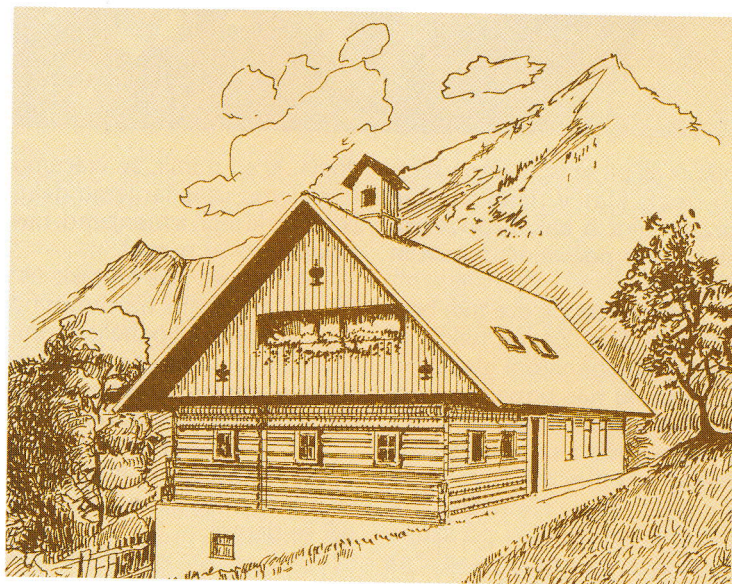
Dva jubileja - začetek in konec gradnje - sta vezana na mogočno gotsko cerkev, tretji na 950 letnico Šentruperta. Od vseh se posvečamo najbolj temeljito zadnjemu, časovno najbližjemu: 500-letnici gotske cerkve.

Leta 1497 je Jakob Turjaški zaključil gradnjo župnijske cerkve sv. Ruperta v Šentrupertu na Dolenjskem, tj. 104 leta kasneje, kot so grofi Celjski, patroni šentrupertske župnijske cerkve, postavili temelj današnjemu stolpu ter spremenili ves prostor okoli cerkve v tabor.

Cerkev sv. Ruperta, ki sodi po svoji zgodovinski in umetniški vrednosti v vrh nacionalne kulturne dediščine, predstavlja posebno pozornost in skrb, ob 500-letnici konca gradnje pa zahteva tudi temeljite priprave na praznovanje, katere-

ga namen je povišati ta sakralni objekt kot enega iz družine najvrednejših srednjeveških spomenikov na Slovenskem in z njim vrniti in dvigniti samozavest, pomen in ugled prostoru, v katerem se ta kulturni objekt nahaja.

Janez Vidic

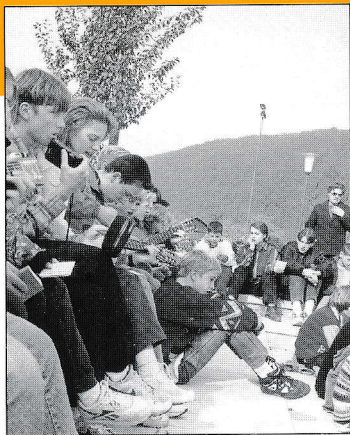

OBNOVLJENA BRUNARICA

Na Trsteniku so se lotili prenove stare mežnarije (brunarice), ki je bila leta 1972 preurejena za razna srečanja. Po toliko letih prostori niso več ustrezali današnjim potrebam. Sedaj je mežnarija spet postala privlačna za manjše skupine (do 25), ki v tem lepem delu Gorenjske lahko ob čudoviti naravi najdejo tudi prijeten dom. Prenovo je izpeljal naš sobrat g. Janez Kogovšek.

DOM SREČANJ

Življenje. Eden izmed krajev, kjer je to življenje še posebej pestro, je Želimlje z Domom srečanj. Izročilo duhovnih vaj za otroke je že dolgo, saj je tu zibelka tovrstnega dela v Sloveniji. Dolga leta so se tu zbirali ministrantje, fantje iz raznih koncev Slovenije in sosednjih dežel. V dneh skupnega druženja so iskali svoje poti skozi življenje. Nekateri so prav tu spoznali, da jih Bog kliče na posebno življenjsko pot. Večina mlajših salezijancev je na tukajšnjih duhovnih vajah v molitvi, veselju in resnem delu iskala odgovorov na vprašanje, ali jih morda Bog kliče na pot redovnega poklica. Drugi pa se danes vračajo sem skupaj s svojimi otroki.

Seveda pa se podoba duhovnih vaj iz leta v leto spreminja. Nekoč so bile tu duhovne vaje samo za fante. Že nekaj let pa sem prihajajo tudi dekleta. Na te duhovne vaje so prej prihajali le osnovnošolci, v zadnjem času pa se je vračalo vedno več srednješolcev, zato smo našli prostor tudi zanje. Starši, ki so v našo dolino pospremili svoje otroke, so si tudi zaželeli doživeti vsaj delček tistega, kar domov prinašajo njihovi otroci. Tako sedaj že vrsto let organiziramo srečanja družin.

Že od samega začetka je bila ena od značilnosti duhovnih vaj v Želimlju pestrost. Mladi so polni življenja, zato potrebuje-

jo prav takšne duhovne vaje. Stik z Bogom so iskali na najrazličnejše načine: v veseli ali otožni pesmi, v tišini nekoliko odmaknjene kapelice, po srečanju z Bogom v zakramentu sprave in mašah, pri katerih odmeva bučno petje in mladi kar ne morejo končati z izrekanjem prošelj, večglasnim prepevanjem kanonov...

Pot do Boga vodi prek ljudi. Zato skušamo živeti kot skupnost: na igrišču si v športnem duhu pomagamo in pomerimo svoje znanje, na sprehodih se dodobra spoznamo, veseli večeri prav vsakega spravijo v dobro voljo, pripravimo si

mnenja in spodbuja ustvarjalnost.

Druga značilnost naših duhovnih vaj so animatorji. Nekateri so bolj, drugi nekoliko manj mladi, eni si svoj kruh služijo sami, drugi pa še sedijo v srednješolskih klopih, vse pa družijo veselje do dela z mladimi. Pred samimi duhovnimi vajami se vsakdo najprej sam spopade z njihovo vsebino, nato si izmenjamo mnenja. Pogovori o zastavljenem in opravljenem delu rojevajo nove ideje. Ob zaključku duhovnih vaj se še enkrat sprehodimo skozi vse dneve in iščemo še boljših rešitev. Utруjeni, a zadovoljni z

picnik ali pa se izgubimo v temni noči, kjer v tišini in soju prasketajočih bakel zopet prisluhnemo počivajoči naravi in Njemu.

Seveda pa ne gre tudi brez resnega dela. Že kar nekaj let pripravijo animatorji gledališke prizore, ki nas popeljejo v tematiko duhovnih vaj. Skupaj z nastopajočimi se vprašujemo, zakaj se odločati tako in ne drugače. Svoja razmišljanja si izmenjamo pri delu po skupinah, kjer se krešejo različna

dnevi, ki so minili, se vračamo k svojemu vsakdanjemu delu. Naslovi, ki si jih izmenjamo, nas povezujejo še naprej.

Vedno več nas je, tako tistih, ki prihajajo na duhovne vaje, kakor tudi voditelj - animatorjev. In to, da se kljub zahtevnemu in napornemu delu radi vračamo nazaj v dolino pod svobodnim soncem, kaže, da zasejamo seme rojeva svoj sad. In za to se bomo trudili še naprej.

Peter Polc

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 20. VI. 1997 darovali:

Adamič A., Ambrožič A., Ambrožič M., Andolšek M., Anzelj I., Ažbe M., Azman d.o.o. Lesce, Babnik, Baloh T., Belina Z., Belinka-Belles Lj., Berčan d.o.o. Litija, Beričič P., Bezek I. in O., Birtič F., Božič A., Brodarič M., Brunec F., Budin S. in F., Buh B. (2x), Burgar A., Cankar L., Cankar Š. (2x), Cederman A., Cimerman I., DBP Maribor, Dermulc T., Dobnik A., Dobravec K., dobrodelni koncert Rakovnik, dobrodelni koncert Šentjošt, Dolensek Vode J., Dolinar F., Drešar F., Drolic M., družina Babnik, družina Bogatec, družina Cof, družina Cukjati, družina Černe, družina Erjavec, družina Kelhar, družina Miklič, družina Pavšek, družina Pleterski, družina Rigler, družina Senčur, družina Trampuž, družina Vode, družina Vrtačič, družina Zakrajšek, Čadež C., Čeferin, Čeferin M., Černe F., Černe N., Žerjav M. (2x), Ferencak M. (2x), Ficko T., Frlic A., Gabrovšek F., Gabrovšek V., Grašič N., Grčar A., Grmšek A., Grom M., Gyergyek M., Horvat S., Hostnik A., Hrastnik J., Hribar V., Jakič F., Jakofčič T., Jakopič Z., Japelj B., Javoršek B., Jazbinšek G., Jemec J., Jezeršek G., Judež M., Jurca I., Jurca M., Kadivec M., Kacičnik A., Kahne V. (2x), Kapus A., Kastelec B. in M., Kastenato M., Kaučič F., Kavčič, Kavčič M. (2x), KČ Glušič, Kerec M., Kežman A., Klančar F., Knap A. (3x), Kocjan M., Kocjančič F., Kolenc M., Košak M., Koščak I., Koselj A., Kosi MB, Košir L., Košir Š., Košmrlj D., Kotnik Š., Kovač J. st., Krajnc J., Krajnik M. (2x), Kralj J., Kraner A., Kranjc R., Kranjc T., Kržišnik K., Krnc M. in F., Kugovnič R., Kunstek J., Kuralt T., Lamovšek A., Legat A., Levstek M. (2x), Lindič H., Logar I., Loka d.d., Luin B. (2x), Lupinc J., Maček J., Maček T., Maček V., Marinič J., Martinčič B., Mazij A. (2x), Mencin D., Mihelčič A., M-KGZ z.o.o. Ribnica, Mlinar A., Močnik F., Mohar A., Molnar A., Motoh A., Mrzel S., N.N. po Koširju (3x), Nagode J. (2x), Nahtigal A., neokat. Preserje, Novačan M., Novak K., Novak R., nuncij Edmund Farhat, Ovtar J., P. M., P.M., Pečnik A., Pečnik J., Petkovšek J., Petrič F., Petrič M., Pilta-ver B., Plahutnik P., Pomurka d.o.o. Lj., Potočnik A., Potočnik B., Potočnik M., Praprotnik I., Prebil M., Prelesnik M., Prhavo J., Pučnik A., Pustovrhovi, Ravnikar A., Razboršek D., Rengo F.R., Repar U., Reven N., Rigler A., Rihar L., romarji iz M. Nedelje, Rozman A. (4x), Ruparčič M., Rupnik P., Sajovic I., Šalamun Z., Samida N. (2x), SDB Maribor, Šeligo J.,

Karel Perc

r. 9. I. 1914 - † 7. V. 1997

Tokrat se poslavljamo od dragega sobrata Karla. Ljubezen je močnejša od smrti. Ni pridrig, ampak je živel zgledno redovno življenje. Vsem nam je dajal zgled z veliko vdanostjo v Božjo voljo. V trpljenju med dolgotrajno boleznijo ni nikoli tarnal, nasprotno, vedno je bil miren in se zahvalil za vsak obisk in najmanjše usluge.

Rodil se je staršem v družini šestih sester in dveh bratov v župniji Buče. Leta 1931 je prišel na Rakovnik z namenom, da postane salezijanec, sobrat pomočnik. Noviciat je na Radni sklenil z zaobljubami 15. avgusta 1933 in postal salezijanec. Leta 1938 je prišel na Rakovnik, kjer je opravljal službo cerkovnika v romarskem svetišču Marije Pomočnice vse do leta 1944. Leta 1939 je izpovedal večne zaobljube in obljubil don Bosku zvestobo do

smrti, kar je dokazal s svojim zglednim življenjem povsod, kjer je delal.

Med vojno ni bilo prizaneseno niti njemu; bil je mobiliziran. Konec vojne je dočakal na Primorskem. Slovo od domovine je bilo težko; iti je moral skozi taborišča, da je kočno prispel v salezijansko hišo blizu Neaplja. Deloval je v raznih hišah v Italiji, nakar se je 1947 odločil za Španijo in prišel v Barcelono. Imel je veselje do jezikov, kar mu je pomagalo, da se je hitro prilagodil novim razmeram. Povsod je bil dobrodošel. Kmalu se je zanj začelo 23-letno obdobje v Madridu, kjer je deloval v velikem zavodu za rokodelce. Z vso vnemo se je lotil vrtnarstva in vodil farmo.

Leta 1970 se je odzval povabilu predstojnikov v domovini in prišel v Želimlje kot vrtnar in cerkovnik, dokler mu je zdravje dopuščalo, nakar se je preselil na Trstenik in tu dočakal visoko starost. Pokopan je na trsteniškem pokopališču v salezijanski grobnici.

Dragi brat Karel, počivaj v miru.

Janez Kogovšek

Serra klub, sestre HMP, SKB Horjul, SKD Brezovica (2x), škof Uran, Skornšek M., Škrabec J. (2x), Šlihtuper M., SLS Horjul, Smole F., Snoj A.S. (2x), Sodex F., sor. + Perc K., Šorn J., Špan A., Špendal M., Špindler M., Sraka A., Srebotnjak L., Srebrnjak F., Štern I., Štiglic A. (4x), Štrukelj N. (2x), Šurk M., Svetko A., Tacer M., Tofant M., Tomal - Semič, Tomšič M., Trojar, Turšič F. in molivci, Urbanc M., Ušeničnik S. (2x), Valjavec P., Vergelj M., Vevoda I. in J., Vodnal M., Vodnik I., Zad. hran. in pos. Logatec, Zakel A., Zalaznik, Zalokar M. (2x), Zapešek John, Zavčan d.o.o. Rovte, Završnik H., Zelič K. in A. (2x), Zoran M., Zorko H., Zupan F., Zupančič A., Zupančič M. (2x), Župnija Ankarani, Ž. u. Bloke, Ž. u. Bučka, Ž. u. Dol. Logatec, Ž. u. Čemšenik, Ž. u. JB MB, Ž. u. Mužlja, Ž. u. Rovte, Ž. u. sv. Nikolaj LJ, Ž. u. Trstenik, Ž. u. Unec in več neimeno-

vanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46, 1291 Škofljica

Številka žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Dragi salezijanci!

Najprej prejmite lepe pozdrave iz prelepega Ribnega. Prvi salezijanski vestnik sem dobil pred dobrima dvema tednoma. Takoj ko sem ga dobil pred hišnimi vrati, sem se usedel na klop in ga začel brati. Zelo rad imam to, da se lahko seznanjam z don Boskom.

Zanima me tudi duhovna ponudba, ki jo najdem na zadnji strani. Zanima me zato, ker redno hodim v Želmlje na duhovne vaje. Februarja sem bil tudi. Gostili so nas Drago, Damjan, Dominik, Matej, Zoltan in drugi, salezijanski novinci. Vse to pa je pripravil Janez Potočnik. Prav lepo se mu zahvaljujem.

Prav lepo pozdravljeni vsi.

Luka Demšar

Spoštovani gospod urednik!

Iskren Bog plačaj za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika. Vedno se ga zelo razveselim in sem Vam hvaležna, da me ne pozabite.

Prilagam skromen prispevek.

Lepo Vas pozdravlja hvaležna

Anica Svolfšak.

Spoštovani!

Z nekaj vrsticami se obračam na vas, ki sodelujete pri Salezijanskem vestniku. Hvala vam. Vedno molim in prosim Janeza Boska za duhovne poklice. V molitvi se spominjam tudi Lojzeta Grozdetu, ki je moral umreti mučeniške smrti. Mariji Brezmadežni ga priporočam, ki jo je tako častil in ljubil.

Pošiljam vam majhen dar za stroške Salezijanskega vestnika in vas lepo pozdravljam.

Francka Žabnikar

Spoštovani gg. salezijanci!

Najprej prejmite lepe pozdrave. Iz srca se vam zahvaljujem za vaš zelo lep Salezijanski vestnik, ki ga prav z veseljem pričakujeva.

Vsem želiva veliko Božjega blagoslova ter Marijino in don Boskovo pomoč pri vašem apostolskem delu.

Prilagava skromen dar in Bog z vami.

Vera Rešek in Angelca Čebik

Spoštovani!

Ne morem, da ne bi dala Mariji malenkost v puščico pri lurski kapeli. Bila sem pri posvetitvi cerkve (1924), stara 14 let, in pri blagoslovitvi zvonov, potem skoraj vsako leto za praznik Marije Pomočnice. Sedaj pa sem v domu počitka v Metliki. Zame ni dom počitka, pač pa dom solza. Saj drugo je še nekako v redu, le tako daleč od doma sem. Moj dom je Sv. Marjeta - Trebnje. Sem invalid; imam oba kolka zlomljena in se premikam z nekakšnim vozičkom, ker so bergle nezanesljive; pa tudi stara sem že, saj se mi piše že 88 let.

Salezijanski vestnik redno dobivam in ga z veseljem preberem. Neštetokrat sem bila v pisarni, kamor bo prišlo to pismo. Po Mariji pozdravljam tistega, ki sedi za pisalno mizo: naj sprejme majniške pozdrave.

Olga Bevec

Cenjeni!

Po dolgem času se vam spet oglašam in pošiljam skromen dar. Z veseljem prebiram Salezijanski vestnik. Najbolj me veseli, da se med molivce vključujejo tudi mladi.

V šolskih letih sem bila srečna, ko sem bila v Marijinem vrtcu, potem pa v Marijini družbi. Vojna je vse uničila. Molitev mi je ostala, da sem lažje prenašala vojne težave. Prebiram knjigo o Lojzetu Grozdetu. Vedno bolj mi prihaja v spomin leto 1942, ko sva za veliko noč skupaj pela. Njine pesmi so bile v veselje domačim, posebno mami. Koliko veselja je bilo, čeprav je bila revščina, da še kruha ni bilo. Ob Mariji smo se vedno poveselili in čas je hitro prešel.

Lojze je bil moj letnik, toda njega so mučili in je pri Bogu, jaz pa sem ostala v trpljenju. Gonili so me na vse strani, pa mi je Marija pomagala. V trpljenju sem molila rožni venec in prosila, da bi ostala Slovenka. Lojzetove težave so bile velike, a ga je Bog sprejel k sebi. Jaz molim, da bi imeli slovenskega svetnika, ker zaupam, da pri Bogu zame posreduje, ko se vsak dan v molitvi obračam nanj, zlasti med bolečinami, ki so mi ostale od vojne. Lojze je že svetnik. Mladina še ne ve, kaj vse je prenašal, ko ni imel kaj obleči, pa je bil za Marijo ves vnet. Ne morem pozabiti tistega, ko me je naučil pesem Jaz sem otrok Marijin in pa Sirota jaz okrog blodim.

Vsi, ki častite sv. Janeza Boska, se ozrite še na Lojzeta. To je moja želja in moja molitev, dokler bom pri življenju. Prve sobote molite še za moje zdravje; jaz vas imam v spominu. Zaključujem s pozdravi vsem, ki se na Rakovniku ukvarjate in srečujete z mladimi. Srečno!

Angelca Butalin

SALEZIJSKI KOLEDAR

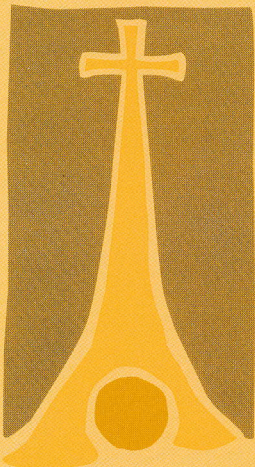
Julij

- 5. sv. Ciril in Metod,
zavetnika ljubljanske
salezijanske inšpektorije
- 24. spominski dan Marije
Pomočnice
- 27. zadnja nedelja v mesecu,
na Rakovniku ob 14.30

Avgust

- 24. spominski dan Marije
Pomočnice
- 31. zadnja nedelja v mesecu,
na Rakovniku ob 14.30

12. SVETOVNI DAN MLADIH PARIZ 1997

**"Učitelj, kje stanuješ?"
"Pridita in bosta videla!"**
(Jn 1, 38-39)

13. - 25. avgusta 1997

DUHOVNA PONUDBA

Duhovni kamp

- 13. do 19. julija
Duhovni kamp za fante in dekleta od 15 do 17 let.
Pohorje, Dominikov dom. Začetek ob 19.00. Sklep s
kosilom. Prijave: Janez Potočnik, Rakovniška 6, 1108
Ljubljana, tel.: 061/127-30-28.

Tedni salezijanske mladinske duhovnosti

- Na Koprivniku
- 20. do 26. julija
- 3. do 9. avgusta

Prijave: Lojze Dobravec, Želimlje 46, 1291 Škofljica,
tel.: 061/662-012.

Dom srečanj v Želimljem

- 6. do 9. julija 1997
Duhovne vaje za fante in dekleta - srednješolce,
ki so končali 8. razred, 1. ali 2. letnik.
- 10. do 13. julija 1997
Duhovne vaje za fante in dekleta,
ki so končali 5., 6. ali 7. razred.

Prijave: Peter Polc, Želimlje 46, 1291 Škofljica,
tel.: 061/662-012.

Zaključno srečanje animatorjev oratorija

- 30. avgusta 1997 ob 10.00 na Rakovniku. Prijave: Janez
Potočnik, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28.

Uskovniški tedni

- 13. do 19. julija
- 20. do 26. julija
- 27. julija do 2. avgusta

Prijave: Jože Vidic, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel.: 061/793-633

Duhovne vaje na Kureščku

za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze bodo
od 8. do 10. avgusta 1997. Začetek v petek ob 18.00,
zaključek v nedeljo s kosilom. S seboj prinesite rjuhe in
copate. Duhovne vaje bo vodil Ivan Turk, voditelj molivcev.
Avtobus v smer Zapotok pelje iz Ljubljane ob 15.30 s št. 3.

Prijave: Ivan Turk, Rakovniška 6.

V pripravi na leto 2000 vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek od 17.00 do 18.20
v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku.

Salezijanci

KNJIGE

Slavko Krajnc

SLOMŠEK SLOVENCEM DANES

Pred nami je beatifikacija Antona Martina Slomška, ki naj bi pospešila versko in narodnostno ozaveščanje Slovencev. Slavko Krajnc je velik poznavalec Slomškovih teoloških del; iz njih je izbral temeljne misli, ki naj bi to ozaveščanje spodbujale in usmerjale.

56 str., cena 200.00 SIT

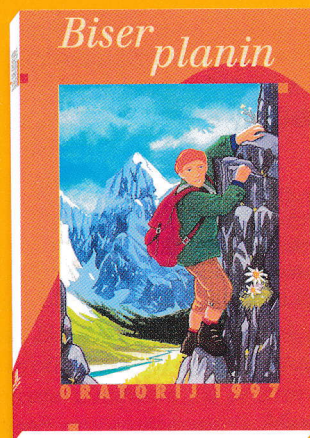

Ciril Sorč

KRŠČANSKO UPANJE

Avtor knjige je profesor teologije na Teološki fakulteti v Ljubljani. S pričujočo knjižico hoče opogumljati današnjega človeka, ki doživlja strese in depresije; želi mu pomagati, da bi našel pot, ki osmišlja bivanje in vodi k Bogu.

188 str., cena 1.800,00 SIT

Janez Potočnik

BISER PLANIN, Oratorij 1997

Priročnik za oblikovanje otrok in doraščajočih. Namenjen je poletnemu oratoriju. V knjigi so poleg zgodb zbrane tudi igre, navodila za ročna dela in pesmi. Knjiga je za vse voditelje oratorija nujen priročnik.

152. str, 1.900,00 SIT

p.p. 2404
1001 Ljubljana
tel.: 061/127-30-86

*za vsakogar
kaj lepega*